

Kanada 2009

Místo děje: *Paříž a Yukon Territory v Kanadě*

Časové období: *16. 7. 2009 – 13. 8. 2009*

Zapsal: *Strašlivý Uragán*

Osoby a obsazení: *Bláza, Honza, Petr Markoun,
David*

Úvod

Protože Bláža s Honzou byli celý rok v Americe, vymysleli si na letošek cestu na sever Kanady, a přestože se nám na poslední chvíli pokusila kanadská vláda vstup ztížit, podařilo se nám dostat na místo a obdivovat místní krásnou přírodu...

Čtvrtek 16. července

Celé jaro mi připadalo, jak je naše dohadování jednoduché a jak všechno postupuje hladce, když se na konci června začaly objevovat spekulace o tom, že se Kanadčané chystají zavést nám náhle víza. A opravdu se tyto černé vyhlídky naplnily, a to přesto, že nás náš premiér i ministr zahraničí ujišťovali, že tuto hrozbu úspěšně odvrátili. Ačkoli později se ukázalo, že jim kanadský ministr pro imigraci už před časem řekl, že je o vízech rozhodnuto a jistý nebyl jedině termín. V pondělí třináctého července večer jsme se tedy definitivně dozvěděli, že víza budeme potřebovat již od úterního rána. Tou dobou byl David už v Paříži, neboť tam jel na konferenci a do Kanady měl letět přímo odtud, Bláža s Honzou jezdili po Spojených státech, i jim to tak přišlo velmi nevhod. Nezbyvalo nám tedy, než začít shánět všechny potřebné dokumenty, což mi zabralo celý úterek, přičemž jsem něco ze školy poslal i Davidovi, aby měl co ukázat na kanadském velvyslanectví v Paříži, kam si pro vízum šel on. Přemýšlel jsem, jestli mám také zkusit zajít si pro vízum v Paříži, kam jsem ve čtvrtek za Davidem na pár dní jel, ale nakonec jsem usoudil, že bude lepší, když zajedu do Vídně, kam si máme jako Češi pro vízum jezdit, protože na velvyslanectví v Praze není možné vízum dostat. Ve Vídni by tak snad měli být schopni číst české dokumenty, jež není v mých silách přeložit.

I Petr jel ve středu do Vídně, ale jel z Tábora autem, zatímco já z Prahy vlakem, ale na ambasádě jsme se tam potkali. Jak se dalo čekat, byla tu velmi dlouhá fronta Čechů, teprve asi po dvou hodinách se nám podařilo předat žádost, protože výsledek se dozvíme až odpoledne, stihneme se projít po městě. Vídeň mi na první pohled připadala jako docela pěkné město, tak se sem snad ještě někdy podívám na druhý pohled. Petr se úspěšný výsledek dozví rychleji a odejde, protože spěchá. I já dostanu vízum a jdu na vlak, kterým dojedu zpět do Prahy se sbalit. Tak toto se stalo ještě před čtvrtkem a napsal jsem to sem jen na úvod na dokreslení situace.

Dnes ráno letím do Paříže už ve čtvrt na osm, a tak spím sotva čtyři hodiny, to už je druhou noc po sobě, protože včera jsem prozměnu odjížděl brzy ráno vlakem a předtím se balil. V Paříži si zasmskuji s Davidem, od něhož se dozvím, že čeká ve frontě na ambasádě a že bydlet budu u něj na koleji, kde nocuje během té konference. Než dojedu do centra, dozvím se, že už vízum dostal, Bláža s Honzou už psali, že projeli ještě v rámci čtyřiceti osmi hodin, jež nám Kanadčané milostivě nechali jako přechodné období, v němž bylo lze dostat vízum na hranici. Ačkoli Honza s Blážou pak říkali, že na těch hranicích vlastně vízum nedostali, jen je pustili dovnitř. Potkáme se s Davidem v zahradě Lucemburského paláce, odložím si u něj věci a vyrazím do města.

David mi doporučil automaty na kola, které jsou zde skoro na každém kroku. Na jednom místě si kolo půjčíte a na dalším vrátíte. Za první půl hodinu se nic neplatí, poté však poplatek rychle roste, což jsem ale ne úplně pochopil, tak mne to nakonec vyšlo docela draho. I tak ale jízdu Paříží na kole mohu jen doporučit. Prohlédnu si Notre dame, poté se projedu k Sacre Coeur a k Vítěznému oblouku. To vše bylo moc pěkné, Paříž se mi jako město vůbec zalíbila. Večer jdu s Davidem a jeho kolegy podívat se na Sorbonu na veřejnou přednášku v rámci té jejich konference, pak se projdeme k řece, kde popijí víno, čemuž se vyhnu, protože mi víno nechutná. Po horkém a dusném dni přijde krásná bouře spojená s krupobitím, a tak jdeme už v jedenáct na pokoj.

Pátek 17. července

Po snídani v jakési pekárně jdu do Louvru, kde strávím skoro celý den, stojí to opravdu za to. Projdu se parkem Toullerie a po Champs Elysee. David dnes míří s kolegy do čtvrti La Défense, ale já jdu místo toho nahoru na Eiffelovku. Počasí mi na to úplně nevyšlo, přes den bylo oblačno až polojasno, večer se však zatáhlo, rozfoukal se vítr a i sprchlo, k tomu všemu je dost chladno, což není úplně příjemné, protože mám jen tričko s krátkými rukávy a krátké kalhoty. Na pokoj se vrátím v jedenáct, kdy je David ještě ve městě.

Sobota 18. července

Ráno jsme došli s balení na příměstský vlak RER, kde mi David předal svůj batoh a odešel ještě na přednášky. S batohem jsem přešel do Massy-Verié, kde si mne vyzvedl Old'as. Nejpozději v poledne totiž David musí vrátit klíče od koleje, což by s těmi přednáškami těžko stíhal. U Old'ase odložím batoh a jedu se ještě podívat do muzea D'Orca, kde je to moc pěkné. Odpoledne se ještě projdu po městě a nakoupím čokoládu pro sebe i pro Honzu s Bláží, protože v Kanadě prý nemají dostatečně dobrou čokoládu za dostatečně přívětivou cenu. Poté se vrátím k Old'asovi, David sem přijel až po půl desáté. U Old'ase je dnes večírek, neboť jeho spolubydlící se stěhuje pryč. Protože však všichni mluví francouzsky, s konverzací se moc nechytám. Docela rád se proto potom projdu na nádraží Davidovi naproti. Spát jdeme docela pozdě, ač vstávat musíme časně.

Neděle 19. července

Asi v sedm už jdeme na vlak, který tak tak stihneme a dojedeme s ním na letiště. Po odbavení zamávám Davidovi na rozloučenou, protože on letí o hodinu dřív přes Toronto, zatímco já letím až v půl dvanácté přes Montréal. Po sedmi hodinách letu jsem v Montréalu, kde bez problémů projdu pasovou kontrolou, vyzvednu si batoh, pronesu jej celnicí a opět odevzdám na další let. Poté si vyberu v bankomatu peníze a zamířím k bráně, od níž poletím dál. Poblíž ní si dám bagetu a polévku, potom si čtu noviny a čekám. Protože jsem dost ospalý, let do Vancouveru mi docela rychle uteče. Protože v těch lokálních letech tu nedávají nic k jídlu, mám už docela hlad, a tak začnu hledat občerstvení. Kvůli tomu se musím poohlédnout ven mimo prostor za bezpečnostní prohlídkou, kde si za sklem všimnu za Honzy, tak na něj zabouchám a vylezu za nimi, kde najdu aspoň subway.

Bláža s Honzou prý nakonec stihli projet do Kanady asi dvě nebo tři hodiny před koncem dvou denního přechodného období. Projeli sem autem ještě s Velkým Grizzlym a Hankou, kteří s nimi tou dobou jezdili po Státech. Už dřív měli kuponovou letenku z Denveru do Whitehorse přes Vancouver, ale nemohli na ni prostě ve Vancouveru přistoupit, místo toho si museli koupit novou, a tak nakonec letí do Whitehorse stejným letadlem jako já. Zatím byli na ostrově nedaleko Vancouveru, pak ještě strávili dva dny ve Vancouveru, což je prý pěkné město a navíc je v něm hezké akvárium. I David letí stejným letem, a tak i s ním se u brány později potkáme, ale ještě si musíme hodnou chvíli počkat, než zrestartují systém v letadle. David měl letenku z Vancouveru do Whitehorse zvlášť, a tak se tu musel ještě odbavit, stihl to však v pohodě.

Ve Whitehorse jsme asi ve dvě v noci a na letišti na nás už čeká Petr. Protože venku ještě prší, uvažujeme, jestli by nakonec nebylo nejlepší zůstat do rána na letišti, nebo spíš před ním pod stříškou, neboť letiště samozřejmě zamykají. Pršet však přestane, a tak se přesuneme na louku nedaleko letiště, kde si asi ve tři hodiny ráno postavíme stany u lesíka a jdeme ještě spát, i když my, kdo jsme přiletěli z Evropy, jsme se začali probouzet, neboť pro nás je už vlastně devět.

Pondělí 20. července

Asi v osm jsme začali postupně vstávat. V noci občas přšelo, ale k ránu se vyčáslilo a teď je docela pěkně. K snídani toho moc nemáme, David nám nabídne zbytek bagety a Bláža s Honzou pár muffinů, k tomu dopijeme zbytek vody. Sbalíme se a vyrazíme dolů do kempu, který je u asi tři kilometry odtud dole u řeky, zatímco letiště vysoko nad ní. Pro stany si vybereme místo s číslem třicet šest a při placení pokonverzujeme se slečnou v recepci. Ukázalo se, že je to Němka, která je tu jen přechodně, a tak nakonec nebylo tak překvapivé, že se ptala i nato, odkud v Čechách jsme. To, že byla ta slečna Němka nakonec tolik překvapivé není, protože Němců je tu spousta, ať už jako turistů, či jako provozovatelů služeb pro turisty. Postavíme si stany, nahážeme do nich věci a vyrazíme do města na nákupy.

Jdeme podle řeky a koukáme, že Yukon tu teče fakt rychle a že je to už tady opravdu velká řeka. Na kraji Whitehorse vidíme na břeh vytažený kolesový parník Klondike, který kdysi pendloval mezi Whitehorse a Dawson City. Dnes už po Yukonu žádné parníky nejezdí a tento zde slouží jen jako muzeum. Na jeho

prohlídku se ale nikomu kromě mě nechce, a tak jdeme dál. Za chvíli dojdeme k informačnímu centru, kde se vyptáme na obchod s mapami, vezmeme si pár letáků o medvědech a jdeme zase dál. Protože máme docela hlad, pomýšlíme na návštěvu nějaké restaurace. Honza navrhuje čínskou restauraci, která má být nedaleko, ale to se nesetkalo s příliš kladným ohlasem. S indickou bychom už souhlasili, ale cestou zahlédneme salmon barbecue, což nám nakonec připadá jako nejlepší varianta. Bláža s Honzou se tu podělili o caribou burger a fish and chips, my s Davidem a Petrem jsme si dali myslím všichni lososa a všechno to bylo výborné. Honza s Davidem si pak dávají ještě zákusek, a tak se tu nějakou chvíli zdržíme.

Z restaurace vyrazíme na hlavní ulici, kde si nejprve koupíme v knihkupectví říčního průvodce a pár map, ty sice nepokrývají celý prostor, který chceme pak v Tombstone projít, ale v kombinaci s mapou v mé gpsce to snad bude stačit. Každá z těch map stojí asi 11\$ (stejně jako jinde zde míním kanadské dolary, jeden kanadský dolar je asi sedmáct korun), říční průvodce stojí také 11\$. Naše další kroky vedou do obchodu s outdoorovým vybavením na téže ulici, koupím si tu nerezovou láhev, abych si měl kam přelít desinfekční slivovici. Kromě toho si nakoupíme bear sprej, tedy sprej, který má člověk jako poslední obranu nastříkat do nosu medvědovi, který by se k němu snad blížil. Honza s Blážou si jej koupili už v Americe, Petr a já jsme si je koupili tady, tři dohromady nám snad budou stačit. Kromě toho si ostatní nakoupili i rolničky, Petr po tom arménském zážitku hned dvě, já mám ještě jednu z Japonska. Koupíme si i tenké lano na věšení věcí na strom, bylo-li by to potřeba. David si ještě koupil trekové hůlky, které si zapomněl doma a v dalším obchodě s vodáckým vybavením si ještě dokoupí neoprénové botičky. A v neposlední řadě si musíme nakoupit repelent, protože se dá očekávat, že při řece bude bezpočet komárů.

Pak už míříme nakupovat jídlo. V hypermarketu kvůli tomu strávíme asi dvě hodiny a naplníme při tom dva velké vozíky až po okraj. U pokladny strávíme víc času, neboť pokladní nezná kódy k sušenému ovoci, a tak je musíme běhat zjišťovat a trvá to dost dlouho. Za věci pro sebe jsem zaplatil asi 68\$, za společné jídlo jsme dali 180\$. Půl věcí naložíme do batohů, ale půl zůstane v jednom z vozíků a to už se nám nikam nevejde, tak nám nezbude, než to v tom vozíku převézt přes celé město a ještě pěkný kus za ně až do kempu. Při tom všem se můžeme umlátit smíchy, hlavně z toho, kolik jsme toho nakoupili a jestli se to vůbec vejde do lodí. Cestou se po nás lidé ohlížejí a několikrát se míváme s tramvají, která tu vozí turisty kolem města. Její řidič na nás i na pozdrav zatroubí. David s Petrem si zajdou koupit známky, a tak jsme s Honzou a Blážou v kempu před nimi. Vynosíme nákup na stůl u stanu, ale stále nevíme, jestli se nám to všechno vejde do lodí, tím méně, jak to naskládáme do batohů, abychom to vůbec k těm lodím dovezli, a aby toho nebylo málo, nakoupili jsme i spoustu benzínu na vaření.

Honza s Blážou se s vozíkem projdou zase zpět, to už je půl sedmé a trvá jim to dvě hodiny, ačkoli se to nezdá, je to do toho krámu docela daleko. David zatím koupí v recepci dřevo na večer a s Petrem je nařežou. Hned si na něm uvaříme čaj. Do sprchy se hází dolar, ale voda z ní teče docela dlouho. V jednu chvíli, kdy jsem zrovna u stanů sám a píšu si deníček, staví se tu jeden kluk, který stanuje vedle a nepoznav jazyk jímž mluvíme, chtěl vědět, odkud jsme. Je to Belgičan, který teď tráví v Kanadě celý rok. To, že se chystáme do Tombstone a na řeku Big Salmon nám závidí, na Big Salmon totiž marně sháněl parťáka. Říká, že jde o náročnou řeku, zvláště díky hrázím z napadaných a naplavených klád, máme proto být velmi opatrní. On prý ty parťáky shání tak, že tady v kempu vylepí na nástěnku inzerát, prý se vždycky někdo chytí. Jsou tu mimochodem taky pěkně otravné veverka, kvůli kterým musíme jídlo vždy pečlivě zabalit.

Když se Honza s Blážou vrátí, opečeme si maso na špejlích, které jsme si k tomu koupili, jen Petr si opéká jakési klobásky, neboť maso jí jen tehdy, nevypadá-li jako maso. Večer si dáváme ještě jahody a u recepcie skoukneme i internet, za wi-fi chtějí přes den pět a po osmé hodině večerní tři dolary. V recepci je teď jiná recepční, než dopoledne, ale je stejně hezká. Spát jdeme asi v půl dvanácté, kdy ač se šeří, je stále dobře vidět. Slunce zapadlo asi v jedenáct a vychází kolem páté.

Úterý 21. července

Asi v sedm jsem se probudil a po chvíli psaní deníčku jsem se šel umýt a ještě se naposledy před odchodem do divočiny oholit. David říká, že v noci byl asi šestkrát na záchodě a že je zcela dehydrovaný. Balení nám trvá dlouho a muffiny k snídani nám okousaly ty otravné veverka. Narozdíl ode mne je ostatní i tak po

oříznutí jedli. Postupně odnášíme věci k recepci, stihli jsme to právě včas, když přijel řidič s autem a loděmi na vozíku za ním. Věci naskládáme do k tomu určeného prostoru pod loď. Bláža se celou dobu bála, že až uvidí, kolik máme krámů, snad nám ty lodě ani nepůjčí, ale to byly úplně plané obavy, neboť řidič si toho ani nevšiml.

Cesta k Tichému jezeru, čili Quiet lake, z jehož středu budeme vyrážet, trvá asi tři hodiny. Řidič, který nás tam veze, je Němec, který se sem přestěhoval asi před patnácti lety, nadšeně vypráví, jak je to tu úžasné a že Velká Lososí řeka je nejhezčí řekou široko daleko a vůbec vypráví moc zajímavě. Cestou se jednou zastavujeme u benzínky, u které je i motel a obchod, do nějž krátce nakukujeme. Mají tu dobré borůvkové šátečky a kromě nich si raději kupuji ještě jeden chleba. Potom už sjedeme z Alasky Hwy, která mimochodem rozhodně nepřipomíná highway, na šterkovou cestu, která je ale docela dobře uválená. Po ní ještě jedeme asi sto kilometrů. Jedouce již podle jezera, zahlédneme u cesty jakéhosi živočicha podobného dikobrazovi¹. Náš řidič o něm říká, že jej indiáni loví jen v naprosto nevyhnutelných případech, kdy alternativou je smrt hladem, protože jde o zvíře velmi líné a pomalé, jehož ulovení je velmi snadné, a tedy pod úroveň řádného lovce. Asi v jednu jsme na místě. Na jezeře se ještě dělají vlny a je tu i skupina již trochu starších Němců, kteří tu jezdili sem tam po jezerech a nyní čekají na odvoz.

Doplatíme osmdesát dolarů za barely, rozloučíme se s řidičem a jdeme se přebalit do nedalekého altánku. Opodál je i ohniště, kde po té skupině Němců ještě dohořival oheň, a tak jsme si na něm rovnou opekli hamburgry a k nim uvařili brambory. Zbytek brambor jsme si zkusili i opéci, ale neměli jsme dost trpělivosti, tak jsme je stejně jedli napůl syrové. Po jídle nám nezbude, než se pustit do balení, rádi bychom dnes ještě popojeli kus dál, protože tohle tábořiště se nám moc nelíbí. Do těch čtyř barelů, které jsme si půjčili, se nám samozřejmě nemůže podařit nacpat všechny věci, a tak věci, u kterých by tolik nevadilo, kdyby se namočily, dáme do igelitových pytlů a do batohů.

Voda na jezeře se mezitím uklidnila, a tak je projížďka k dalšímu mysu celkem poklidná. Honza s Bláží by ještě dnes chtěli dojet až na konec jezera, ale my s Petrem se tomu vzepřeme, neboť je už půl páté a my bychom si oba ještě rádi zkusili jízdu na kajaku. Máme totiž dvě kánoe a jeden kajak, do kterého se si dnes sedl David. Popojedeme tedy jen tři a půl kilometru, kde si na mysu najdeme pěkné místo pro táboření. Po postavení stanů si tedy jdu poprvé v životě sednout do kajaku pod Honzovým profesionálním dohledem. Vysvětlí mi, jak si tam mám sednout a jak pádlovat. Napoprvé mi to připadá hrozně vratké, a tak se k potěšení obecenstva po chvíli obrátím dnem vzhůru. Napodruhé to už je lepší a brzy se mi daří kroužit okolo. Honza s Bláží a Petr si sednou do kánoí a zajedeme si asi dvě stě metrů k dalšímu ostrohu podívat se na potůček. Vodu však stejně budeme brát z jezera a na pití filtrovat, no ačkoli já jsem si ji nakonec ani nefiltroval a taky to šlo. Honza s Bláží mají lahvičku s filtrem v hrdle. Po mě si to ještě zkusí Petr, jemuž to jde lépe, ale pro něj to není úplná premiéra.

Asi v půl sedmé si dáváme lehkou večeři, neboť teplé jídlo už jsme dnes jednou měli. Já si dám chleba se sýrem, Honza s Bláží si otevrou klobásky, které koupili ve Vancouveru v čínském obchodě a které jsou moc a moc nedobré. Jsou až tak nedobré, že poté, co je všichni ochutnáme, skončí v ohni, jen dvě z nich byl Honza schopen přetrpět. Bláža si pak dá od Davida máslo, a to už od něj dřív dostala tatranku, což bych normálně nezmiňoval, ale je třeba vyzdvihnout, že David se po mnoha letech dostal do stavu kdy rozdává ostatním jídlo, neboť to se věru často nestává. Ještě dlouho sedíme u ohně a popijíme čaj. Jídlo složíme na noc do barelů a batohy pod loď, snad bude noc klidná.

Středa 22. července

Ráno jsem vstal už v sedm dvacet a vylezl ven, protože už mě nebavilo ležet. Šel jsem se vykoupat a pak jsem si udělal pár fotek, ale i tak jsem ještě dlouho čekal nemaje co dělat, tak jsem si šel od Davida půjčit zapalovač. Ozval se až napodruhé, aby mi sdělil, že je u vařiče pod lodí. Se zapalovačem jsem rozdělal oheň a uvařil si čaj a kaši k snídani. Teprve až pak v půl desáté na mé zavolání vylezou i ostatní. Než se nasnídáme a sbalíme, je čtvrt na dvanáct, než vyjedeme, tak půl.

¹Teď jsem se dočetl, že živočich, jemuž my říkáme dikobraz, žije jen ve Starém světě, a tak to nemohl být dikobraz, ale snad to mohl být urzon kanadský, který je mu velmi podobný.

Kromě toho, že mi to všeobecně připadá pozdě, rozfoukal se k poledni silný vítr, který zvedá vody jezera ve vysoké vlny. Na kajaku začíná Petr, my vyjedeme s Davidem jako poslední, já přitom sedím vzadu. Máme štěstí alespoň v tom, že nám vítr fouká do zad, ale i tak je dost těžké udržet loď ve směru a navíc se člověk na těch vlnách necítí moc bezpečně. Bláža s Honzou a Petrem přejíždí na druhou stranu jezera, protože zřejmě chtějí jet poblíž druhého břehu, ale mě se nechce jet bokem k vlnám, a tak to zamírím příměji. Musíme totiž to jezero přepádlovat po délce až k výtoku, což činí asi 5,7km. Vlny se spíš zvětšují a na konci jezera, kde na chvíli přistáváme na pláži, už tvoří docela slušný příboj. Kousek od pláže je tu chatička, u níž se na chvíli zastavujeme na svačinu. Je otevřená a mají tu všechno možné, včetně terče na šipky, vypadá to tu moc hezky.

Sníme jen něco sladkého a vyrazíme dál, stále ještě nejsme na řece, jen na průtoku do dalšího jezera, který teče jen velmi mírně, ale aspoň tu tolik nefouká. Okolo nás jsou moc krásné lesy a voda je křišťálově průzračná. Přepádlujeme další jezero, které se jmenuje Sandy, čili Písečné a které není moc velké. Na jeho konci se zastavíme na oběd, je docela chladno a sotva se skryjeme v závětrí, vrhne se na nás hejno žíznivých komárů. Po obědě to zkusím v kajaku já, protože teď pojedeme delším klidným průplavem do Big Salmon lake, čili Velkého Lososího jezera. Voda teče alespoň natolik, že víceméně nemusíme pádlovat. Už v prvním průplavu jsme si všimli bělohlavého orla a teď jsme viděli ve vodě losy, než jsme k nim dopluli, zmizeli samozřejmě kdesi na břehu v lese. Na kajaku mi to připadá docela zábavné a podaří se mi na něm přepádlovat i půlku Velkého Lososího jezera až k mysu, na němž se chceme utábořit. Vítr se naštěstí už hodně zmínil.

Na mysu, který jsme si vyhlédli, je zamčená chatka, ale nevypadá to u ní zdaleka tak pěkně, jako na konci Quiet lake. Na závětrné straně, kde je pěkná pláž, si postavíme stany. To, že je ta pláž za větrem má i své nevýhody spočívající ve zvýšené koncentraci komárů. Koupel v průzračném jezeře je opravdový požitek, voda mi ani nepřipadá moc studená. K večeři si dnes vaříme rýži s brokolicí, šunkou a paprikou, to vše na cibulce. Rýže se sice neuvaří úplně rovnoměrně, ale jinak je to moc dobré. U čaje se pak vyptáváme Davida na to, jak funguje Vesmír. Věci zase na noc uklidíme do barelů a před spaním se ještě slezeme u Honzy a Bláži ve stanu, kde hrajeme mariáš ve čtyřech, David šel raději spát, je se mnou ve stanu, který je jinak ze všech největší a pro společenské sedánky v pěti by byl vhodnější. Večer se vítr uklidnil a mraky se trochu rozestoupily, ačkoli slunce jsme si přesto příliš neužili, jelikož většinou zůstalo za zbylými oblaky.

Čtvrtek 23. července

Ráno jsme s Davidem vstali asi v osm a šli si vyfotit okolí, protože vysvitlo sluníčko, doteď bylo pořád oblačno až zataženo, ač nepršelo. Cestou sem nám řidič říkal, že zde na Yukonu moc neprší ani nesněží, neboť obojí spadne na západní straně Skalistých hor při pobřeží. I na konci zimy tu prý bývá sněhu jen po kolena. Před devátou vstanou i ostatní, a tak dnes vyrazíme už asi v půl jedenácté. Do kajaku teď vleze Bláža, Honzovi se do něj moc nechce. Ještě přepádlujeme asi dva kilometry po jezeře k výtoku, u nějž v dálce zahlédneme loď. Chvilku postojíme a vydáme se dál. Řeka se dál dost krouť, ale neteče nijak rychle, asi jako Vltava. Široká je asi deset metrů a voda v ní je úplně čirá, okolo jsou nádherné hluboké lesy.

Brzy dojedeme k první hromadě klád, napadaných přes řeku a zcela ji přehrazujících, o nichž jsme již tolik slyšeli. Po obhlídce nám nezbude, než na vhodném místě loď přetáhnout přes pár kmenů, jen kajak přeneseme s Petrem oklikou. Roste tu mimochodem divoký rybíz, ale ještě je kyselý. Sotva o sto metrů dál je přes řeku padlá ještě jedna kláda, již je však možno podjet. Petr s Honzou jedou první, kládu přelezou a loď protáhnou spodem. Bláža s kajakem podjede a my s Davidem nakonec taky, ačkoli se při tom zakloním, ačkoli správně bych se měl předklonit, abych hned za kládou mohl pádlovat. O kus dál si na jednom z bočních přítoků všimneme s Davidem bobří hráze, kterou si pochopitelně jdeme vyfotit, ačkoli břeh i přístup k ní je dosti bahnitý a zarostlý.

Za nějaký čas zastavíme na kamenité plážičce na oběd, po němž si do kajaku sedne David a Petr ke mně dozadu. Při odjezdu začnu blbnout tím, že odrazím Petra v lodi od břehu a sám jdu chvíli po kamení,

ale pak se rozeběhnu a skočím k němu do lodi. Ta frajeřina se mi však hrubě nevyplatila neboť jsem při tom ztratil z kloboučku sluneční brýle, které samozřejmě nejsou ve vodě k nalezení. To mě zarmoutilo, protože jsem je měl ještě z Floridy, byly zelené a fakt pohodlné.

Řeka se nijak rychle neroztekla, za to se začala velmi kroutit, jeden kilometr vzdušnou čarou odpovídá nejméně π říčním. Někdy zahlédneme za břehem kus řeky, kterým poplujeme, až projedeme dlouhou smyčkou, na několika místech je už smyčka protržená a my si zkrátíme cestu proti mapě v mé gpsce. Nad zátočinami jsou často vysoké srázy, na nichž je vidět, jak z nich voda postupně ukrajuje další kusy. Mnohdy jsou v nich navíc díry, snad od ptačích hnízd. Na jeden vyšší sráz si vylezeme a je z něj opravdu pěkný výhled na řeku, vinoucí se pod námi jako had. Výstup a zvláště sestup sypavým svahem jsou však dosti nepohodlné.

Po místě na spaní se začínáme poohlížet dřív, než jsme si naplánovali, protože řeka teče pomaleji, než jsme čekali, a pádlování už nás přestává bavit. V jednom místě se podívám jen tak do lesa, ale mezi lišejníky by to asi nebylo nic moc. V místě, kde by podle průvodce mělo být dobré tábořiště, nic nenajdeme, tak jedeme ještě dál, kde by mělo být dobré tábořiště pro vysokou vodu. To už se nám podaří najít, a to včetně zbytku ohniště a centu, který měla Bláža to štěstí najít. Do půli řeky tu jsou spadlé dvě klády, po nichž se nám podaří vytahat věci a kajak, kánoe necháme uvázané u klád.

Záhy po vystoupení na břeh se na nás vrhnou celá mračna komárů, bezpochyby nás zde již netrpělivě očekávali. Rychle postavím stan a vlezu do vody v marné naději, že jako čistý pro ně nebudu tak lákavým cílem. Poté se obléknu tak, aby mi koukalo co nejméně částí holého těla, protože repelent, který jsem si ve Whitehorse koupil, působí jen chvíli. Petr si vleze do jedné lodi, aby nabral vodu do láhví a když mi jednu z nich plnou hází na břeh, tak nedohodí. Místo toho láhev málem spadne Bláže na hlavu a poté se skutálí do vody, naštěstí ji Petr ještě za lodí chytí. Nedaleko tábořiště je rozlehlé rašeliniště, které ve večerním slunci vypadá velice pěkně, úplně se vyjasnilo, a tak se vůbec udělal hezký večer, lépe řečeno udělal by se, nebýt těch protivných komárů. K večeri David uvařil bramborovou kaši s párky, po ní vypijeme ještě několik čajů, ale s těmi komáry se nedá venku sedět, tak v půl desáté zalezeme k nám do stanu hrát mariáš. David jej hraje poprvé, ale rychle se chytí. Venku za sítkou je tolik komárů, že mám z jejich hukotu celou dobu pocit, jako bych spal v úlu nebo poblíž Niagarských vodopádů. Před půlnocí, když už na karty přestává být vidět, jdeme spát.

Pátek 24. července

Až na hukot komárů za sítkou se nám spalo dobře, a to až tak, že se proberu až ve tři čtvrti na devět. Obléknu se, vylezu ven a teprve v devět vzbudím i ostatní. Než se nasnídáme a sbalíme, je půl dvanácté, a tak nakonec vyrážíme chvíli po půl. David se šel před odjezdem projít na blízký vyšší sráz nad řekou a vrátil se s tím, že na protějším břehu spatřil pást se jakási velká zvířata, tak se tam jdou Bláža s Honzou také podívat. Ta zvířata jsou vidět i odtud a asi jsou to stejná, jaká jsme viděli dřív stát ve vodě.

Petr chce do kajaku až odpoledne, tak si do něj teď sednu já. Jedeme asi dvě hodiny, než se zastavíme na oběd, za tu dobu ujedeme asi patnáct kilometrů. První půlku to trochu teče a občas se voda i zavlní, což je na tom kajaku zábavné. I když mi zatáčení zatím moc nejde a v jedné zatáčce zajedu pod větev, až mám obavu, že to nedopadne dobře, ale naštěstí to ustojím. Postupně se však voda opět zpomaluje, to už by Honza nejrady zastavil na oběd, ale ještě stále nám zbývá pět kilometrů do poloviny třiceti kilometrů, jež jsme si pro dnešek naplánovali. Po patnácti kilometrech tedy mineme pěkný kemp a kus za ním zastavíme na písčíně u malého přítoku. K obědu si dám chleba se sýrem a David nám mimo jiné nabízí kuřecí šunku, jíž má nadbytek.

Odpoledne si sedne do kajaku Petr a voda se přece jen trochu zrychlí, což je dobře, neboť do večera je to díky tomu rychlejší. Jednou si musíme přibrzdit a počkat na Petra, který se zdržel v úžině, jíž nešlo proti jeho očekávání proplout. Pak na lodi svačíme, chvíli po sobě s Honzou a Blážou stříkáme a vůbec je to dnes idyla. Sem tam vidíme u břehu kachny a dopoledne jsem vylekal celou rodinku i s kachňátkou. Asi v půl páté začneme přemýšlet o místě na spaní. Obhlédneme jeden malý ostrůvek, ale je až moc malý, krátce nato však ale najdeme pěkné místo na větším písčitém i zarostlém ostrově.

Na písčíně postavíme stany, trochu proti proudu vytáhneme loď, u nichž i vaříme. Dnes je opravdu krásně, udělalo se jasno až polojasno a teď večer je tedy opravdu pěkné světlo. Kolem jsou navíc stále pěkné hory a lesy. Po vykoupání, kterého se dnes výjimečně účastnil i Honza, jemuž to až doteď pokaždé připadalo studené, vaří Honza s Bláží těstoviny s červenou omáčkou. S Petrem a Davidem jíme z jednoho hrnce, ale David jí hrozně pomalu, tak mu toho hodně sníme, nejvíc toho stihne Petr, protože má vysokou frekvenci i velkou lžici. Mě se sice daří udržet ještě vyšší rychlost, ale protože jsem si nalomil lžičku, jím hůlkami, a tak toho najednou zdaleka tolik nenaberu. Přídavek z dalšího hrnce si David raději oddělí, protože s námi by se moc nenajedl, a tak vůbec bude odteď radši jíst zvlášť. Po večeři ještě Honza vyžmudrá na Bláže čokoládu, kterou Bláža šetří, protože je lepší než ostatní, navíc i tak musí Bláža kontrolovat, kolik čokolády Honzovi dá, protože on by jinak všechnu snědl hned první večer. Co se týče chuti se s ním ale neshodnu, protože on má radši mléčnou, zatímco já hořkou. Oheň dnes spíš čmoudí než hoří, a tak si čaj většinou vaříme na vařiči. A nejlepší je, že venku nejsou skoro žádní komáři, což bude asi tím, že jsme na ostrově, a tak můžeme sedět venku u řeky a koukat například na bobra na protějším břehu.

Sobota 25. července

Než jsme se včera večer dostali k hraní karet, strávili jsme hodnou chvíli dohadováním se o tom, zda není toto místo vhodné k tomu, abychom na jeden den vynechali pádlování a místo něj se vydali kamsi nahoru na kopec rozhlédnout se po kraji. Přiznávám, že mne myšlenka stoupání hustou vegetací nijak zvlášť nenadchla, protože si myslím, že si podobných zážitků za celý rok užiji na orientáku dost. Diskuzi jsme včera uzavřeli s tím, že dnes ještě popojedeme k místu, kde je i na říčním průvodci naznačen „good short hike“, neboli pěkná krátká procházka. Z něj se zítra vydáme do kopce. Před půl devátou se konečně vyhrabu ze spacáku, ostatní vstanou nedlouho po mně, jen Honza vyleze jako každé ráno až když je hotová kaše, kterou jsme dnes začali vařit ze společných zásob.

Když se Honza kouká při snídani do kraje, zalíbí se mu kopec nad levým břehem natolik, že navrhne, abychom na něj dnes vyšli. Hodilo by se to prý i proto, že jsme si zde našli tábořiště bez komárů, čehož bychom měli využít, neboť podobné štěstí nás už v budoucnu potkat nemusí. K jeho návrhu se brzy připojí i ostatní. Než dosnídáme, je rozhodnuto, sbalíme se tedy jen lehce a vyrazíme na cestu. Nejprve nás Honza převezve v lodi na břeh, abychom nemuseli brodit. Převáží nás v naší lodi, z níž jsem ráno tak pečlivě vytřel všechnu špínu, což na ní ale záhy není vidět.

Na břehu se zanoříme do severského pralesa, zpočátku jde jen o les, v němž téměř jediným podrostem jsou mechy a lišejníky při zemi a jímž se tedy jde celkem snadno. S přibývajícím výškou však podrost houstne, a tak se nakonec několik hodin prodíráme křovím. Po nějaké době přebrodíme potok, který vytéká z údolí pod horou, na níž míříme, poté teprve začneme doopravdy stoupat. Neustále přitom kolem nás zní rolničky, jež máme pověšené na batozích, aby o nás medvědi už z dálky věděli a mohli si na nás v klidu počíhat. Kromě křovin přibývá ve svahu i kamení a zejména komáři. K tomu jasné slunce působí silné pocení, které zřejmě ještě více ty komáry láká.

Když konečně vystoupíme nad úroveň lesa a hustota komárů klesne na snesitelnou míru, zastavíme se na travnaté plošince na oběd. Odtud už to není na vrchol daleko a hlavně je výstup snadný, neboť se nemusíme prodírat vegetací. Cestou mineme sněhové pole, kterého nemůžeme přejít bez toho, abychom po sobě nehodili pár sněhových koulí. Vrchol je velmi plochý, je proto těžké odhadnout, které místo je nejvyšší, přesto si Honza s Bláží vyberou kámen, který za nejvyšší bod chtějí považovat, a rozběhnou se k němu. V tom nemohu zůstat pozadu a brzy je předeženu. Rozhled do okolí je opravdu krásný, nejen na hory, ale zvlášť na řeku, klikatící se jako zkroucená nit údolím, a tak musím uznat, že ten výstup stál rozhodně za to. Na místě, které prohlásíme za vrchol, postavíme mužika, do kterého umístíme lahvičku od nějakého alkoholu, již si vzal David v letadle, do ní jsme umístili papírek se zprávou, což bylo dost problematické, protože jsme si s sebou nahoru žádný pořádný papírek nevzali. Prohlásili jsme tohoto mužika a krabičku za geocache, ačkoli nikdo z nás se tomuto druhu zábavy nevěnuje a přiznávám se, že když jsem pak viděl, jak komplikované je zaregistrovat ji na geocacherských stránkách a že jsme ji určitě ani nahoře neudělali správně, nějak jsem v tomto směru nic nepodnikal. Také jsme tuto horu prohlásili

za mount Sunshine, protože nevíme o tom, že by byla již dříve nějak pojmenovaná a soudíme, že pokud vůbec, tak už hodně dlouho tu žádný člověk nebyl. Naši návštěvu vrcholu zakončíme hromadnou fotkou nad zmíněným mužikem, alespoň jsem se nahoru s tím stativem netahal zbytečně.

Po tom všem a krátké svačině vyrazíme na cestu dolů. Ještě že jsem si vzal nahoru hůlky, s nimiž je sestup přece jen trochu snesitelnější. Ze začátku to jde, ale s houstnutím křovin a posléze lesa se náš postup zpomaluje. Jdeme teď trochu příměji do údolí směrem, kde se nám na dálku zdál porost řidší, možná je tomu tak, ale rozdíl není příliš patrný. Do potoka, který tu krásně bublá mezi kameny, pochopitelně při přeskakování spadnu. Následuje dlouhý sestup podle potoka a dohledání lodí, přičemž nám dost pomáhá záznam trasy GPS z cesty nahoru, dokonce jsme opět našli i naše stopy. David s Petrem na loď nečekají a úzký průliv mezi břehem a ostrovem přebrodí. Bláža s Honzou počkají, než se k lodi proderu a naberu je. Dolů jsme se vrátili asi v osm a ráno jsme vyšli asi v jedenáct, cesta nahoru a dolů nám tedy zabrala devět hodin, a to jsem nachodil sotva deset kilometrů s převýšením jen něco přes kilometr.

K večeři dnes vaří Honza s Blážou fazole z konzervy s párkem. Po jídle naváže Honza oblečení na šňůru a s Blážou je pak jedou přivázat na konec větve převislé nad proudem, oblečení nechají celou noc máchat v proudu v naději, že je ráno vytáhnou čisté. Večer opět zahlédneme bobra plavajícího po řece, to už sice hrajeme karty, ale Bláža nás zavolá ven, ona si psala ve vedleším stanu deníček a uslyševši zvenku podivné pleskání, usoudila, že by to mohl být bobr.

Neděle 26. července

Asi v osm jsem se definitivně probral, ale než jsem vylezl ze stanu, psal jsem si chvíli deníček. Venku je zataženo tenkou oblačností, kterou slunce jen slabě prosvítí. Občas se oblačnost rozptýlí, ale vzduch je i tak zamlžený a tak to zůstane po celý den. Noci už začaly být chladnější, k ránu jsem si musel i svetr přiobléci, snad je to tím, že se blíží srpen a snad je to i tím, že obloha je obvykle v noci jasná.

Než se nasnídáme a sbalíme, je opět skoro poledne, a vyrazíme tedy až ve tři čtvrtě na dvanáct. Mezitím už kolem nás při snídani projela jedna loď. Do kajaku si tentokrát sedne David a Petr si sedne ke mně dopředu. Ze začátku to i trochu teče, ale postupně voda začíná opět zpomalovat. Upádlujeme tak asi osmnáct kilometrů, přičemž mineme dvojici rybářů se zaparkovanou kanoí na pěkné písčíně, přeme se přitom o to, zda je to ta dvojice, která nás ráno předjela. Mně spíš připadá, že ne, ale ostatní soudí, že ano.

Na oběd jsme se zastavili na kamenité plázičce, po jídle se i natáhneme, ačkoli na tom kamení to není nic moc. Odpoledne jsem si sedl do kajaku já a voda už úplně zolejovatěla. Pádlujeme a pádlujeme a pádlujeme velice dlouho, než se přiblížíme k místu, kde by měl podle mapy začínat „good short hike“ čili pěkná krátká procházka. Před tímto místem jsme také měli minout tajemnou „beaver lodge“ čili bobří příbytek, ale nejsme si moc jistí, co to vlastně mělo být, a nic jsme taky neviděli. Chvíli hledáme místo, kde bychom u začátku té procházky mohli zastavit, na břehu není toto místo nijak význačné. Nakonec to zapíchneme u břehu, Honza s Blážou trochu níž po proudu. Na břehu jsme se všichni sešli a popošli k výhledu na rozlehlé jezero, které je zde oddělené od řeky jen velmi úzkým pruhem země. Žádnou výraznou cestu jsme zde nenašli, jen sotva patrnou pěšinu, která klidně může pocházet od zvěře. Ostatní se po ní vydají kus dál, ale já to po pár krocích otočím, protože narozdíl od nich mám jen neoprénové botičky, které jsou sice vhodné do vody, ale nevhodné do lesa. David zde sice taky má neoprénové botičky, které si kupoval ve Whitehorse, ale už na ně rezignoval a leze do lodí v pohorkách, stejně jako Bláža s Honzou. Petr má stále sandály.

Jdu si tedy sednout do lodí, kde sice strašně žerou komáři, ale snad je to lepší než na břehu. Po chvíli zaslechnu jakési houkání, které mne trochu vylekalo, ale asi to byl jen pták. Pak vylezu zase na břeh a brzy už zaslechnu rolničky, a protože v okolí se ovce nepasou, znamená to, že se zase všichni vrací, asi moc daleko nedošli. Rychle odrazíme a pomalu se necháme unášet dál. Voda se přece jen dá do mírného pohybu, a tak těch dalších osm kilometrů k tentokrát excelentnímu tábořišti uteče docela rychle. Už dlouho před tímto tábořištěm cítíme ve vzduchu kouř z ohně a opravdu se naše obavy vyplnily, protože to tábořiště je již zabrané. Ačkoli je nutno přiznat, že ten kouř, který jsme cítili, nepocházel nejspíš od tohoto tábořiště, ale spíš z lesních požárů, o kterých jsme ale ještě tou dobou nevěděli.

Jedeme tedy dál, přičemž v řece zahlédneme dalšího bobra. Netrvá to dlouho, než dojedeme k ostrůvku, který se nám na noc zalíbí. Už je taky načase, David usíná při pádlování a už máme dnes za sebou čtyřicet pět kilometrů. Bláža by to chtěla prodloužit na padesát, ale k tomu už ve zbytku výpravy chybí ta správná vůle. K večeři máme rizoto z pytlíku, které měl sice vařit Petr, ale v podstatě ho vaří Honza s Blážou. Honza pak dojí zbytek čokolády, kterou si chtěla Bláža schovat na poslední den, ale už dřív ji na ní vyloudil, i díky tomu dojde dnes k tomu řídkému jevu, že je Honza čokolády nasycen. Ostrov má opět tu výhodu, že zde není mnoho komárů, i když na rozdíl od předešlého ostrova se jich sem večer pár slétne. Spát jdeme před jedenáctou, dnes zcela bez společenského večerního života.

Pondělí 27. července

Ráno jsem se vyhrabal ze spacáku až po půl deváté, kdy ale stejně ještě všichni spali. Chtělo se mi na velkou, což se mi nechtělo dělat na ostrůvku, protože na to podle mne nebyl dost velký, tak jsem se rozhodl přebrodit za tím účelem na břeh. Ve třetině zjistím, že bych si namočil trenky, bez nich pak zase, že bych ten proud neustál, tak mi nezbude, než se na potřetí vrátit pro loď. Rovnou se potom vykoupu a vrátím se do stanu k Davidovi pro zapalovač, než zapálím vařič a dovařím vodu na čaj, začnou se trousit i ostatní. Není divu, že odjíždíme zase až před polednem, což mě docela irituje a i Davidovi to připadá dost pozdě, jenže Honza, Bláža i Petr by nejradyji vstávali v jedenáct a kotvili až v hluboké noci. K snídani, jsme měli kaši bez příchuti, kterou jsme do sebe s Petrem soukali jen se značným sebezapřením, i s medem mi připadala obtížně požitelná. Davidovi, Bláže ani Honzovi to tak hrozné nepřišlo, a to nás to asi čeká ještě jednou.

Do kajaku si dnes vlezl Honza a místo něj jede s Blážou Petr, protože si ho vybrala. Celou dobu jim pak s Davidem nemůžeme stačit, přestože hrabu jako krtek, asi i proto, že máme v lodi víc zavazadel. Voda je zde navíc opět dost olejovitá, a tak nám i těch patnáct kilometrů před obědem připadá trochu dlouhých. Najdeme si k tomu pěkné tábořiště s velkým ohništěm, k němuž si sednu do stínu na kládu, protože slunce už mám dost, už několik dní po sobě je totiž pěkné vedro. Komárů tu naštěstí není zase tolik. Ještě předtím šel Honza zkusit eskymáka, což se mu pochopitelně podařilo, ale také při tom zjistil, že ta špricka je na nic, protože mu do lodě natekla spousta vody.

Po obědě jedu s Petrem, přičemž do kajaku si sedl David. Trochu to teče, a tak těch osmnáct kilometrů do kempu, který jsme si vybrali, zvládneme docela rychle a skoro bez pádlování. Snad se to bude pořád zrychlovat. Vybrané tábořiště je na vysokém břehu, i v mapě bylo takto popsáno. Je to tu moc pěkné, čistý lesík, velké ohrazené ohniště a i kostra na saunu. Honza s Blážou a Petrem se rozhodnou, že by se zde jen najedli a pokračovali v cestě do noci, což se mě moc nechce, jak jsem nakonec prohlašoval při každé příležitosti, kdy tento nápad už dříve zmiňovali. David říká, že mu není úplně dobře, takže tu zůstane se mnou a zítra se zase sjedeme. Po koupeli, která v tomto horkém počasí nepočká, jdu postavit stan. Pak Honza s Blážou uvaří k večeři kuskus s rybičkami, fazolemi a cibulkou, což je moc dobré, přestože si to přepepřím.

Po jídle si dáme čokoládu a čaj a chvíli hrajeme karty, než se Honza, Bláža a Petr asi v půl desáté sbalí a vyrazí dál. My pak s Davidem uklidíme tábořiště a zalezeme do stanu. Předtím jsem se ještě na noc vykoupal a pak zkusil psát venku deníček, ale to jsem se musel pořád oplácávat kvůli komárům.

Úterý 28. července

Asi v půl osmé jsem vstal, získal od Davida zapalovač, rozdělal oheň a dal vařit vodu. Mezitím vstal i David, uvařili jsme si čaj a kaši, která dnes byla s javorovým sirupem, což mi moc chutnalo. Sbalíme se a před půl desátou jsme na vodě, což je nebyvalý pocit, zvláště když jsme později potkali u soutoku s Jižní Velkou Lososí řekou vodáky, teprve se chystající k odjezdu. Pádlujeme asi dvě a tři čtvrtě hodiny téměř bez zastávky, jen jednou nabíráme vodu z potoka. Za tu dobu ujedeme asi dvacet kilometrů, a to po nepříliš rychle tekoucí vodě. Cestou jsme viděli čtyři orly bělohlavé, tři z nich na nás počkali, než jsme

k nim dojeli a vyfotili si je a jednoho i natočili na video. Na místě, kde je podle mých souřadnic kemp, nic není. Teprve za další zatáčkou na písčíně uvidíme známé lodi, poblíž nichž Honza, Bláža a Petr hrají karty.

Bláža říká, že se dostali do spacáku asi v jednu a že i jim cesta trvala dvě a tři čtvrtě hodiny. Prý viděli spoustu bobrů a při dojezdu sem i losa. Také zahlédli sovu a hustá hejna mušek, což všechno bylo podle Bláži prostě úžasné, tak jí připadá nepochopitelné, že její nadšení nesdílím a že neprojevují patřičnou lítost nad tím, že jsem nejel s nimi. S Davidem se naobědváme, přičemž dojím zbytek chleba a můžeme jet dál. Do kajaku si sednu já, sice se mi ze začátku moc nechtělo, protože se na něm nedá ležet, ale vyšlo to na mě a nakonec je to docela zábava. Předně je třeba říct, že je dnes hrozné vedro, takže jsme se nijak nebránili tomu namočit se. Na jednom hlubším místě mě chytil Honza za ruce, pak jsem se s kajakem otočil a posléze se za jeho ruce zase vytáhl nahoru, tak jsem vlastně udělal takového skoro eskymáka.

Později před sebe začali Honza s Blážou házet pádla, poté se přivážou za Davida s Petrem, k nimž Honza i přestoupí, aby si zpět vzal pádla, která jim kluci vzali. Při té příležitosti Blážu odvážu a odrazím pryč. Pak si nadhazujeme tenisák a odpalujeme jej pádly. Když se Honza rozhodne vrátit k Bláže na loď, vyleze si za mne na kajak a nechá se převézt, je to sice dost vratké, ale kupodivu jsme to zvládli bez úhony. I potom si ještě pinkáme s tenisákem, jednou nám zalétno i na břeh, obvykle však skončí na vodě. Potom si postupně všichni zkouší holubičku na přídi, což se daří s většími či menšími úspěchy. Tyto pokusy většinou končí pádem do vody. Nejvíce se k holubičce přiblížili Bláža s Petrem. Já si místo toho zkouším v kajaku stoupnout, což se mi ale podaří až na podruhé, obvykle však i já spadnu do vody.

Ještě chvíli se necháme unášet, voda sice teče pomalu, ale přece jen teče. Projíždíme dlouhými rovnými úseky, takže ani o zatáčení se nemusíme příliš starat. Chvíli přece jen pádlujeme, projedeme pod srázem, z nějž ční pískové věžičky, které vypadají dost zajímavě a jsou i vyznačené na mapě. Poté začne voda trochu šumět, což je docela zábavné, protože ke konci to vypadá skoro jako peřeje. Takto dojedeme k soutoku se Severní Velkou Lososí řekou, kde se chceme utábořit. Jedno tábořiště je už plné, ale přímo u soutoku si najdeme další, které vypadá moc pěkně. Než úplně vystoupím, tak ještě jezdím v proudu přítoku sem tam, protože to tam teče opravdu svižně a na tom kajaku je to docela zábava. Stany si postavíme v lese, je tu i ohniště, kolem kterého jsou klády na sezení, u jedné z nich je i opěradlo, což Davidovi připadá málo drsné na to, aby si to vyfotil.

K večeři si uvaříme hrozně moc těstovin. Čekání na jídlo nám David krátí experimentem, při němž zkouší, zda by v jeho vařiči hořel rostlinný olej na vaření. Zjistil, že to moc nehoří, tak místo toho, abychom na něm vařili, vylije jej David do ohně. Po jídle hrajeme mariáš, při němž jsem toho zase moc prohrál. Bláža večer udělala želé a chtěla ho dát vychladit, což je tu dost problematické, protože je pořád vedro, strčí je s hrncem do řeky, ale i ta je zřejmě moc teplá, tak počkáme, co z toho vznikne do rána.

Středa 29. července

Ráno jsem vstal před devátou, šel rozdělat oheň a vařit čaj. Celou noc bylo horko a i přes den je pěkné vedro. Do želé se bohužel dostala voda, a tak z něj nic nemáme, stejně by v té teplé vodě těžko ztuhlo. Sbalit se nám dnes podaří tak, že vyjedeme už asi v jedenáct, což je nebývale brzy. Objektivně vzato je to však pozdě, a tak není divu, že konkurenční skupina z protějšího tábořiště už je dávno kdesi daleko na řece. Do kajaku si dopoledne sedla Bláža a já jedu na háčku s Honzou. Dneska to konečně trochu teče. Občas se voda zavlní a i lehkou peřejkou projedeme. Celý den je však velké vedro a voda je také velmi teplá, tak ani v ní se člověk příliš nezchladí. Včera večer jsem do té Severní Velké lososí řeky strčil teploměr, který ukázal osmnáct stupňů a k ránu klesl jen k šestnácti.

Za jednou peřejí jsme si všimli losa stojícího uprostřed řeky, nestihl utéct, a tak stojí v tom silném proudu, až kolem něj projedeme. Přičemž si ho pochopitelně vyfotíme i natočíme na video. Poté se pomalu vydá proti proudu, ve kterém by to člověk asi sotva ustál. Kromě toho jsme se cestou zastavili u potůčku nabrat vodu, protože i mně se už moc nechce pít přímo z řeky, a v písku vidíme stopy, o kterých usoudíme, že jsou určitě medvědí, od čeho jiného by byly?

Asi po sedmnácti kilometrech zatavíme na kamenité plázičce na oběd. Místo chleba jsem si včera

oddělil kus z druhé dávky těstovin. Po obědě si šla Bláža zkusit stoupnout do kajaku a udělat holubičku, která se jí moc pěkně povedla, stejně jako eskymák bez pádla. Zato Davidovi se potom nepovedl ani s pádlem. Mezitím si i Honza zkoušel v tom kajaku stoupnout, ale nevypadal při tom zdaleka tak elegantně jako Bláža. Teď po obědě jede v kajaku David a já jedu na háčku prozvěnu s Petrem. Dnes mi vůbec nevadilo jet na háčku, protože je vedro a teče to, tak jsem mohl většinu času proležet na přídi. Někdy jsme leželi na těch kánoích i všichni čtyři, v tom je kajak dost nepohodlný, protože na něm se dá ležet jen velmi obtížně.

Jednu chvíli projíždíme místy, kde řeka mohutně pracuje, koryto je rozdělené v mnoho ramen nánosy mezi sesypanými břehy. Vypadá to tu úplně jinak než na mapě, kterou mám v gpsce, a také jsme si to díky tomu zkrátali. Kousek za tímto místem je přes řeku natažená lanovka, kabinka je však zajištěná, jak David zjistil, když vylezl na jednu z vížek, mezi kterými lanovka jezdí, a tak jsme se na ní bohužel nesvezli. Když se pak David vrací do lodi, tak nadává, kolik je tam komárů. Když už je nám zase velké vedro, najdu si hlubší místo a udělám holubičku zakončenou pádem do vody. Petr si ji také zkusí, i když mě se určitě povedla lépe. Čím blíže jsme k Yukonu, tím pomaleji voda teče. Míjíme cedule, které nás nabádají, abychom se drželi ve středu řeky, neboť od břehů vybíhají jakési ploty, snad sítě pro chytání lososů. Při levé straně jsou u nich velké stany, u nichž zahlédneme dva lidi. Voda se zpomaluje natolik, že kousek před Yukonem už máme pocit, že plujeme proti proudu. Zato Yukon sám teče opravdu rychle, my po něm však sjedeme jenom kousek a hned zastavíme u břehu, kde je v lese tábořiště.

Nikdo tu není, jen velký bílý stan, dřevěné stolky a velké ohniště. Postavíme si stany a jdeme na procházku do blízké již opuštěné vesnice, jež se nacházela přímo na soutoku a jmenovala se stejně jako řeka Big Salmon. Kdysi tu bývala i poštovní stanice, dnes je tu pár rozpadajících se dřevěných domků, v jednom z nich je na polici pěkná výstavka lahví od tvrdého alkoholu, což Davida úplně nadchne. Kousek za vesnicí je ještě hřbitov. Bývalo by se tu dalo i tábořit, a asi by tu bylo pěkněji, než v tom lese, kde jsme my. Cestou zpět potkáme staršího pána s klukem, kteří sem právě dojeli. Pán je z Montréalu a podle Honzy neumí moc dobře anglicky. Říkají, že Yukon teče rychlostí asi šesti až osmi kilometrů za hodinu a že u Carmacks hoří les. To už odhadl i David s Blážou, když v dálce zahlédli kouřový oblak. Také říkají, že pádlovat přes jezero Laberge za Whitehorse byl pěkný opruz, jistě větší než přes Quiet lake.

Cestou zpět nám Petr dá tričko a foťák a splave ten kousek Yukonem, i my se ještě jdeme vykoupat, protože je pořád strašlivé vedro a i voda v Yukonu je neuvěřitelně teplá. Až si říkám, kam má člověk v létě jet, aby se vyhnul horku, když i na severu je takové vedro. K večeri pak dělám rýži s lososem z konzervy s cibulí a paprikou. Po jídle napadne Honzu spásný nápad zalézt do toho velkého bílého stanu vedle. Tam se nám podaří schovat před komáry, kterých tu je opět přehršel. Hrajeme karty, při nichž jsem toho zase spoustu prohrál, a spát pak jdeme asi před půlnocí.

Čtvrtek 30. července

V osm jsem si začal psát deníček a v půl deváté, dokončiv den, jsem houknul na Blážu, Petra i Davida, protože dnes chceme vyrazit dřív, abychom v pohodě stihli ujet oněch šedesát kilometrů, jež máme na dnes naplánované. Na těch sto čtrnáct kilometrů do Carmacks máme totiž dva dny. Venku je pořád moc komárů, tak pro snídani opět využijeme bílý stan. Nakonec vyjedeme už před půl jedenáctou, což je na naše poměry opravdu nebývale brzy.

Yukon teče asi šest až deset kilometrů v hodině, podle toho, jaký člověk chytne proud. Ale jinak je to vlastně hrozný olej, hladina je klidná, jen sem tam se objeví vír od proudu, navíc je to řeka převelice široká, asi jako tři Vltavy v Praze. Po rozjetí si všimneme zvláštního tichého šelestění. Zmate nás to natolik, že se David raději podívá, neutíká-li mu benzín, ale to není ono i proto, že to slyší i Bláža s Honzou, jen Petr na kajaku to neslyší. Navíc zvuk vychází spíš zdola zpod lodi. Nakonec David usoudí, že to sem asi vodou dosahuje zvuk kamínků ze dna přesypávaných přes sebe, jak je žene proud. Postupně si na ten zvuk zvykneme, i když nás až do Carmacks neopustí.

Sedím vzadu na lodi s Davidem a v jednom místě objedeme ostrov ze špatné strany, tak nám ostatní ujedou asi jeden a půl kilometru, což stahujeme pěkně dlouho. Sotva je dojedeme, zastavujeme, aby si

mohl David odskočit a ačkoli Honza s Blážou nepádlovali, ujeli nám zase asi na kilometr daleko, tak silný je tu proud. Musíme je tedy opět stíhat, což pěknou chvíli trvá, protože oni přece jen také občas hrábli do vody. Když je předjedeme, chci získat náskok, a taky jsem se pěkně rozpádloval, ale Davida to zase tolik nebere a nechce se mu tolik spěchat, tak se občas místo pádlování natáhne.

Cestou se zastavujeme na chvíli u břehu, kde jsou ztroskotané zbytky stroje na těžení zlata z písku. Visí tu u něj cedule, na které se píše:

Cyrův bagr

Laurent Cyr s Boydem Gordonem postavili tento malý bagr roku 1940 ve Whitehorse a poté s ním spluli po Yukonu dolovat v létě zlato. S pravou yukonskou vynalézavostí jej sestavili z odstrojeného pásového traktoru, automobilového motoru a různých podomácku vyrobených součástek. Řada kbelíků na pásu sloužila k vyhrabávání štěrku, který byl poté prosíván rotujícím sítem, přičemž zanechával zlatonosné kusy. Ačkoli s tímto bagrem vydolovali 72 uncí, tedy asi dva kilogramy čistého zlatého prášku za dvacet dní, na další sezónu se nevrátili a bagr zde od té doby reziví.

Pádlujeme pak ještě dlouho a pořád se ženu dopředu, až Bláža s Honzou zůstanou daleko za námi, ale to mě už taky přestane bavit. Když nás dojedou, blížíme se ke třiceti kilometrům a Honza s Blážou by už chtěli objedvat. Napadne je přitom, že by mohli jít na lodi, což se mi ani trochu nelíbí, protože mám od večera navařenou rýži a k tomu rybičky, což by se podle mne jedlo na lodi dosti nepohodlně. Všichni tedy jí na lodi, jen já hladovím, ale protože svou nespokojenost dávám najevo, nakonec stejně o pár kilometrů dál zastavíme u malého tábořiště, kde se můžu v klidu najíst. Celý den je strašné vedro, pořád dokola se mažu, a stejně se spálím. Řeka je sice veliká a široká, ale břehy jsou stále stejně opuštěné a pěkné. Zdáli stoupá dým z lesních požárů. Celkově ale musím říct, že by mě to na Yukonu víc než ty dva dny asi moc nebavilo, protože tu v podstatě není moc co dělat.

Po obědě jede na kajaku Honza, David jede s Blážou a Petr jede se mnou na háčku. Po chvíli skočí do vody a plave vedle lodi. S Honzou pak blbnou s tenisákem a nakonec do té vody skočím i já a přidám se k nim. Chvíli takhle blbneme a driftujeme s proudem, přičemž naše loď pluje bez osádky. Voda je tak teplá, že bychom v ní mohli plavat libovolně dlouho, přece jen však do lodi zase vlezeme a necháme se unášet. Honza si v jednom místě zkusí, na jakou rychlost by to na kajaku vypádloval, dosáhne dvaceti pěti kilometrů v hodině. Pomalu začínáme hledat místo na spaní. U jednoho ostrůvku je na mapě nakresleno potenciální tábořiště, které však nevidíme, také tam má být dobré tábořiště, ale ani to nenajdeme, přestože jsme kvůli němu pádlovali podle toho ostrůvku i kus nahoru.

Doplujeme tedy až k soutoku s Malou lososí řekou a za ní se zastavíme u Malé Lososí vesnice, kde žijí indiáni. U mola vystupujeme, vůbec to tu nevypadá jako vesnice, spíš jako kemp se spoustou stanů, pak se u většího přístřešku s kuchyní a jídelnou, kde se dozvíme, že jde o kemp pro hasiče, kteří v okolí hasí lesní požáry. Hoří prý asi na šedesáti místech, slečna, která se o hasiče stará a jejíž přítel je také mezi nimi, nám ukazuje mapku, podle níž hoří i velká oblast okolo Malého Lososího jezera. Dostaneme od ní vesele vymalované mapky Carmacks, a říká nám, že je tu největší vedro za posledních dvacet let a že je nejvíce komarů za kdoví jako dlouho. Na nástěnce si všimneme i vyhlášky zapovídající rozdělávání ohňů v přírodě.

Sjedeme ještě kousek dolů po proudu k dobrému tábořišti mezi stromy, které je však velmi prašné, což se Honzovi moc nezamlouvá. Vaříme pak na cestě, kterou najdeme kus dál v lese, ale oheň nerozděláváme, když teď víme, že je to zakázané. Komáři se dnes večer asi rozhodli přesvědčit nás, že se jich opravdu letos namnožilo víc než jindy, a večer při mariáši toho zase moc prohrají, tak nehrají dlouho a raději si ještě chvíli píší deníček.

Pátek 31. července

Po dopsání deníčku jsem chtěl v půl deváté vzbudit ostatní, ale nedali se. Během snídani i balení snídani a balení nás strašlivě žerou komáři a nepřestanou, ani když si sednu na přivázanou loď, abych napumpoval vodu. K snídani si tedy vystačíme jen s dvěma hrnci čaje a Honza s Blážou se jdou nasnídat na loď v naději, že to tam bude lepší, která se podle nich naplnila, podle mne je to stejné. Čaj si tam za nimi jde vypít i

Petr. Napadlo nás také, že bychom si ten čaj mohli uvařit a pak vypít na lodi, ale Davidovi dojde v nádobě benzín, tak už se nám s tím dělat nechce.

Na kajaku teď jedu já, i když mě to na tom oleji ani moc nebaví. Vyšla na mě však řada a nakonec jsme na tom s přístupem ke kajaku na klidné vodě asi všichni stejně. Většinou se stejně necháváme jenom unášet proudem, protože je opět hrozné vedro. Asi po dvaceti kilometrech nás to přestane bavit a hledáme místo na oběd. Po chvíli jízdy narazíme na pěkné tábořiště, kde je stín, což byl můj a Davidův požadavek. Pofukuje tu i větřík, tak tu těch komárů ani není moc. K jídlu mám opět zbytek rýže od večere a rybičky. Ostatní si vaří čínské polévky.

Po jídle si sedne do kajaku David a já jedu s Petrem na háčku. I teď většinou splouváme a ležíme na lodi. Občas se koupeme, zvláště Bláže jde holubička na přídi moc pěkně. Pak hrajeme slovní kopanou s asociacemi, i když nám David mezitím ujel kamsi daleko napřed mimo dohled. Proplouváme místy, kde to je pojmenované po parníku, který tu měl ztroskotat, ačkoli vlastně ve skutečnosti ztroskotal někde jinde. Takových míst je tu víc a dopoledne jsme proplouvali ještě kolem skály, které se říká orlí hnízdo.

Po hodné chvíli pádlování Davida opět dojedeme, loď má vytaženou na břeh a suší si i molitan z krabice na foťák, protože mu spadl do vody, naštěstí bez toho foťáku. To se pustíme do pádlování a za chvíli jsme v kempu před Carmacks. Jdeme se hned zaregistrovat a postavit stany, stavíme si jen dva, abychom ušetřili. Petr si pak lehne k Bláže a Honzovi. Také se dozvíme, že oheň se nesmí rozdělovat ani tady. Jdu se oholit a odpoledne ještě vyrazíme pěšky prozkoumat Carmacks. Když za mostem slézáme po pěšině, uklouznou a odřou si nohy. Mé volání a naši řeč vůbec zaslechne paní u stanu opodál. V těch místech totiž býval kemp původně a i dnes tu lze tábořit. Kemp však přesunuli dál od města, protože do něj chodili opilí indiáni krást. Ta paní je z Čech, nebo spíš z Moravy, a je tu ještě se skupinou asi deseti lidí, mají tři auta, ale jedno z nich kdesi převrátili na střechnu. Prohlásí, že se tu sama bojí a že se projde s námi do města. Tady na Yukonu či v Northwest Territories byla asi osmkrát či devětkrát, vždy sem jedou sjíždět nějakou řeku. A tak je zajímavé poslouchat, co o tom říká. Cestou jsme potkali asi tři starší pány, kteří tu jsou s tou paní, oni jdou z hospody hlídat stany, zatímco ona se projde do té hospody nabít si kameru

Centrum Carmacks se skládá z hotelu, obchodu u benzínky, restaurace a baru. My zamíříme nejprve do restaurace. K jídlu si David s Honzou dávají hamburgery, Bláža jen salát, Petr fish'n'chips a já si dávám smažené krevety. Poté se jdeme podívat do obchodu a koupit si při té příležitosti něco na snídani. Honza s Blážou pak zamíří zpět do kempu, na cestu si půjčí mého ipoda, aby se dostali na internet, protože v kempu je volně přístupné wi-fi. My s Davidem a Petrem si zajdeme do baru na pivo v mém případě a na whisky s kolou v jejich případě. David neodolá a koupí si tu whisky i v malé lahvičce na cestu, dostane ji v papírovém pytlíku, aby venku každý viděl, že si nese láhev alkoholu. Když už se rozhodneme vydat se na cestu do kempu, potkáme ty čtyři Čechy a jdeme se s nimi ještě napít. Nakonec těch piv vypiji docela dost, David s Petrem si dají pár whisky v kole. Kouřit se tu vevnitř naštěstí nesmí, stejně jako v celé Kanadě. Povídání je dost zajímavé, zvláště o řekách zde na severu. Zajímavá by mohla být například řeka Keele, jejíž splutí zabere 22 dní, ale je trochu divočejší. Kromě toho jsme se dozvěděli, že i kolem Dawson City hoří spousta lesů a že ten temný mrak, který se sem z toho směru blíží, je kouř. Taky to podle toho smrdí. Udělal nám tu pěknou mlhu, v níž toho není moc vidět.

Po půlnoci se začneme potácet zpět do kempu, i když potácení se asi týká spíš mě. Nějak se dostaneme do spacáků, ale necháme venku jídlo, které nám pak v noci roztáhá veverka. Honza s Blážou ještě nespí a dokoukávají film z mého přehrávače.

Sobota 1. srpna

Ráno jsem vylezl až v půl desáté. Pomalu jsme se nasnídali, popili čaj, během čehož si David zanádal na veverka, která nejen, že nám roztáhala a nakousala jídlo, ale hlavně odnesla sandály. Jednu našel, ale ta druhá nejspíš skončila v řece, podle toho soudě to možná nebyla veverka, ale něco většího. Po snídani si jdu vyřídit pár mejlů a asi v jedenáct vyrážíme do Carmacks na kolech, která tu v kempu půjčují na cestu na nákup. Ta kola jsou sice ve skutečnosti pěkné plečky, ale na dojetí ke krámu budou stačit. Vyjedu chvíli po ostatních na kole, které nejenže nepřehazuje, ale je na něm skoro nejlehčí převod, tak se dost

našlapu a stejně jsem nejpomalejší.

Obchod je velký a je toho v něm hodně na výběr, tak nakoupíme strašně moc jídla, asi nebudeme v Tombstone dělat nic jiného, než jíst. Zaplatil jsem sto osm dolarů a když to cvičně přeházím do batohu, je plný, ale radši jídlo předám ještě do barelu, aby to tu nenakousaly nějaké veverky. K obědu si dám chleba s camambertem, pak si vypereme a než dáme sušit prádlo, je po třetí a my vyrazíme do Carmacks znovu, tentokrát si prohlédnout místní zajímavosti.

Nejprve sestavujeme u Tatchun interpretive centre, které je sice zavřené, ale projdeme si u něj krátkou stezku, jež snad jednou bude naučná, ale zatím jsou na ní jen komáři. Při cestě zpět k silnici projdeme kolem střelnice s terči, na kterých jsou namalována zvířata, snad se do nich má střílet z luků. Přejedeme most přes Yukon, který je mimochodem od Whitehorse první, za ním je odbočka ke Coal mine lake. Po pár metrech se však cesta zúží a časem se změní na neprůjezdnou pro kola, a tak se nám tam zase tak moc nechce. Bláža s Honzou pokračují dál, ale my s Petrem a Davidem se otočíme a vracíme se do Carmacks. Ještě se stavíme v obchodě, protože David chce nějaký klobouček, který pochopitelně nesežene a místo něj vyleze s kšiltovkou. Ještě tu je jedna benzínka s menším obchůdkem, vedle ní je bankomat, který David s Petrem zkouší, ale nebere jim jejich visa karty. V kempu jim bankomat pro změnu nefungoval. Projedeme se dolů k řece a jedeme podle ní po naučné stezce až na její konec u altánku.

Cestou zpátky se zastavujeme u hotelu, kde se chce David zeptat na recepci na známky. Před tím však uvidíme u silnice u obchodu postávat Blážu s Honzou, kousek od nich postává i hlouček místních. U křižovatky s hlavní silnicí stojí policejní auto a uslyšíme výstřel brokovnice. Když k nim dojedeme, tak zjistíme, že ten policista střílel po medvědovi, prý to byl grizzly, který ale zmizel v podrostu dřív, než jsme jej stihli zahlédnout. Bláža s Honzou jej prý viděli. Ten policista jej chtěl jenom zastrašit, tak buď střílel nad něj, nebo nějakým gumovým projektilem. Rozhodně jej nechtěl zabít. Tak to jsme měli pěknou smůlu. Ještě chvíli tu postáváme, ale medvěd už je kdoví kde.

Známky nemají ani v recepci hotelu, ani jinde, tak budeme muset počkat do Dawson City na poštu. Honza s Blážou vyrazí ještě na konec té stezky, kde jsme byli my, David s Petrem se ještě staví v obchodě, jestli tam není bankomat, ale vrátí se s prázdnou. Zkouší i cashback, ale to s jejich kartami také nejde. Potom už jedeme zpět do kempu a píšeme si deníčky. Honza s Blážou dojedou jen chvíli po nás.

Před sedmou se jdou Honza s Blážou vysprchovat a pak se chce Honza i oholit, ale někam si zašantročil žiletky, tak se kvůli tomu s Blážou povadí a z holení není nic. Pak si zajdeme na hamburgery, které tu v kempu dělají, a docela se jim daří. Na internetu zjistím, že v Tombstone jsou povolení nutná pro spaní u jezer zdarma, ale za půjčení malých kontejnerů na schování jídla před medvědy je třeba složit vratnou zálohu čtyřicet dolarů. Protože nemáme dost na hotovosti a Petrovi s Davidem ten bankomat tady nefungoval, jdu to taky zkusit a podaří se mi vybrat dost na všechno. Pak si uvaříme čaj a jdeme do společenské místnosti chráněné před komáry hrát mariáš. Dnes se do kouře zahalil i Carmacks, tak je to tu trochu depresivní a nezbyvá nám než doufat, že v Tombstone něco uvidíme. Asi v jedenáct se s námi dá do řeči místní inspektor, který kontroluje, zda se někde neprodává alkohol nezletilým. Mimo jiné říkal, že každý rok v září jezdí s kamarády na lov losa, z něhož je pak spousta výborného masa. To už tu prý v noci bývá minus dvacet, přes den tak deset nad nulou.

Neděle 2. srpna

David si sice večer nařídil budík, ale na špatný čas, naštěstí se v šest minut po sedmé vzbudím sám od sebe, a tak zaspíme jen asi půl hodiny. Balení je hektické a batoh mám nakonec hrozně velký a těžký, i tak je div, že se mi to tam vešlo. V osm si pro nás přijede pán z Yukon Wild Adventures, který nás poveze do Tombstone, kde je prý také velmi kouřmo, tak doufáme, že tam aspoň něco uvidíme. Lodě si sice převzal, ale necháváme je zde. Na cestu vyrazíme před půl devátou a v jednu jsme tam. Cestou se zastavujeme jen na Pelly Crossing, kde nakupujeme benzín do vaříče, a pak před odbočkou na Dempster highway, kde řidič nabírá benzín. Jede totiž až do Fort McPherson a cestou asi nebude mít možnost doplnit palivo. Asi tři sta kilometrů jsme jeli mezi stále stejnými lesy, nikde nic, jen sem tam cedule s rokem, v němž tam naposledy hořelo. Než se les z požáru vzpamatuje, trvá prý čtyřicet let.

Za odbočkou na Dempster highway zastavíme dvěma stopařům, ani nás nepřekvapí není, že jde o Němce, kluka a holku, náš současný řidič je pochopitelně také Němec, i když jiný než před týdnem, ačkoli David si dlouho myslel, že jde o téhož. Názvem Dempster highway se nenechte zmýlit, ve skutečnosti se jedná o štěrkovou cestu, řidič říká, že je to cesta velmi náročná a nebezpečná, zvláště, když zaprší nebo taje sníh a cesta je rozmoklá. Jedině tomu fordu, jímž teď jedeme, je ochoten věřit natolik, aby se sem s ním vydal.

Vysadí nás u kempu a informačního centra, do kterého se jdeme zaregistrovat pro nocleh u jezer. Paní, která to s námi vyřizuje, má manžela původem z Brna a když zjistí, že jsme Češi, tak ji to potěší a říká, že Češi jsou ti nejodolnější turisté, protože kde jiní nadávají na hroznou cestu, Češi jsou v pohodě. Dnes už tu prý jedna česká skupina byla, ale mířila jinam. Chvilí uvažujeme nad přehlednou mapkou a popisy cest, které tu mají i s naznačením na fotkách, což se hodí, aby třeba člověk trefil do správné sedlo. Naplánujeme si dojít zítra večer ke Grizzlímu jezeru, přejít na tři noci k jezeru Talus, odkud se vrátíme na dvě noci k jezeru Divide, kolem nějž už cestou k Talus jednou projdeme. Nakonec se vrátíme podle řeky Severní Klondike zase sem do centra. To má být zvláště náročná cesta. Ke Grizzlímu jezeru chceme vyrazit z Grizzly creek, což je místo asi dvacet kilometrů zpět po silnici, ale snad nás tam někdo hodí, ta paní nám zkusí někoho sehnat a brzy říká, že za jednu a půl hodiny bychom prý mohli jet všichni najednou. Ještě vyplníme registraci, dostaneme povolení na nocování u jezer, a malé barely na ukládání jídla před medvědy, na které se skutečně platí vratná čtyřicetidolarová záloha. Těch míst na nocleh je mimochodem u každého ze tří zmíněných jezer deset, teď jsou ale skoro všechna prázdná, neboť kouřový mrak z lesních požárů zahalil hory do mlhy a není toho moc vidět.

Sedneme si do společenského baráčku u toho kempu, kde v kamnech plane oheň, což je dobré, protože venku je docela chladno. Vybalíme zbytečné věci, jako například neoprénové boty, které zde necháme v pytlí a po návratu si je vyzvedneme. S odjezdem je to chvíli trochu zmatené, protože to nejdřív vypadalo na půl hodiny, pak na hodinu, nakonec si ale stihneme uvařit fazole z plechovky s párkem. Kromě nás se tu přebaluje další skupina a jeden pár se nás ptá, co budeme na cestě dělat s odpadky a potěší je, že je chceme odnést zpět, protože tak se to tu patří, ačkoli zdaleka ne každý to tak dělá. Po jídle přichází mladík, který nás odtud odveze. Má malý nákladáček, na jehož korbou se všichni složíme i s věcmi, jen Honza si sedne dopředu. Tenhle kluk je první, kdo když uslyšel, že jsme z Čech, začal mluvit o vízech, a jejich zavedení hodnotil dost kriticky. Prý pracuje tady v kempu a říkal, že i do něj se tak jednou za rok zatoulá medvěd, což není nijak zvláště nebezpečné, ale je prý legrační koukat na lidi, jak jsou z toho vyděšení. Asi za dvacet minut jsme tam, vzadu to dost prášilo, ale jinak to byl zajímavý zážitek, svézt se zase na korbě. Mladík nám popřeje šťastnou cestu a jede pryč.

U cedule s mapkou postává pán, ukazuje se, že je to Čech, který je tu s cestovkou Nomád a dost nadává na organizaci zájezdu. Když si nasadím batoh, zvýší se má celková výška na dvojnásobek, zvláště díky tomu bearboxu umístěnému nahoře, a je to tedy fakt síla, takhle těžký batoh jsem už dlouho neměl. Petr má stan přidělaný dole a batůžek nacpaný věcmi a plným bearboxem se mu také blemcá zezadu na batohu, tak ho přinutíme dát si aspoň ten stan nahoru, aby si trochu zvýšil těžiště. Ještě než opravdu vyrazíme, potkáme zbytek té české výpravy, prohodíme s nimi pár slov a zamíříme do kopce.

Popojdeme jen asi kilometr, než se rozhodneme, že zůstaneme na noc ještě dole, protože cesta vede po hřebeni, kde bychom možná obtížněji hledali vodu. U potoka se nejprve rozhlédneme, ale místa na stan nejsou vhodná, tak jdeme ještě kus proti proudu, než začne cesta stoupat více do kopce. Petr s Honzou se projdou po okolí a za potokem najdou místo, kam se nám s trochou dobré vůle podaří složit.

Večer moc nejíme, protože jsme ještě nestihli strávit ty fazole s párkem. Do bearboxů se toho moc nevejde, a tak další spousta jídla a jiných páchnoucích věcí putuje na strom zavěšená na laně. Vytahování nahoru je opravdu zábavné. Nejprve David přehazuje lano přes větev vysoko nad námi, což se mu ale nějak nedaří. Kvůli stažení lana dolů se David svlékne, aby se při šplhání na strom nezpotil, ale to jsem mu ho dolů už popotáhl, a tak mu stačí jen povyskočit. To, co chceme pověsit nahoru, je však strašně těžké a větve jsou velmi husté, a tak je dost náročné to nahoru vytáhnout. Petr pak musí na ten strom stejně vylézt a popostrčit pytle kolem větví. Dole lano přivážeme k větvi vedlejšího stromu, jen loďáček Honzy a Bláži se při tom všem potrhá, což je Bláže velmi líto, i když se jí předtím moc nelíbilo, protože jí připadal moc malý. Nakonec to je stejně jen taková psychologická hra, protože kdyby přišel medvěd a ty pytle s věcmi

by mu zavoněly, nečinilo by mu problémy se za nimi po tom stromě vyšplhat. No, doufejme, že to vše zítra najdeme bez úhony.

Po chvíli psaní deníčků ve stanech hrajeme u nás mariáš, a když chtějí jít Bláža s Davidem spát, pokračujeme u Petra. Před půlnocí dopíši deníček a jdu spát. Vstávat chceme ve čtvrt na devět, což je kompromis mezi našimi rozdílnými biorytmy.

Pondělí 3. srpna

Probral jsem se sice už v osm, ale zavřel jsem ještě oči a probral se až v 8:48, což je dost pozdě. Zvlášť, když kouknu ven a vidím, že je modrá obloha, začnu panikařit, že sem zase přijde kouř a začnu všechny usilovně budit. K snídani je kaše bez chuti, což mi vůbec nechutná, a to přesto, že si tam dám sušené ovoce a müsli. Navíc je to tak husté, že si v tom dolomím lžičku a musím pak jíst jenom hůlkami, což je opravdu výzva. Něco před půl jedenáctou vycházíme po cestě, která je mimochodem značená zelenými a oranžovými fáborčky. Výstup je s tím nákladem docela namáhavý a pomalý, začátek je navíc dosti strmý. Potkáváme zde celkem hodně lidí, zvlášť do prvního kopečku, kam chodí ti, kdo se jdou projít jen na jeden den. Po chvíli začne mizet les, to jsme ve výšce asi dvanácti set metrů. Odtud už jdeme holým kopcem nahoru. Rozhledy jsou pěkné, je sice stále trochu zamlženo, ale jinak svítí slunce a je i docela teplo.

Kousek pod vrškem cesta zahýbá a pokračuje po vrstevnici, zastavíme se zde a počkáme na sebe, zatímco se David pustí do jídla, vydám se nahoru na vršek, odkud je opravdu pěkný výhled do údolí na obou stranách hřebene. Došedše k Davidovi, i Honza s Blážou začnou obědvat, k nim se potom přidá i Petr, který si za mnou také vyšlápl na vrchol. Jen já ještě nemám takový hlad. David si pak také vyběhne na vrchol, dá se tam do řeči s nějakou holkou, která přišla celá v zeleném, na krku foťák, v ruce bearsprej a jinak neměla nic. Prý se nedávno někde potkala s medvědem, tak od té doby raději ten bearsprej nosí opravdu pohotově. David vyrazí v jednu chvíli dopředu a dlouho jej nevidíme, zatímco my s Petrem počkáme na Honzu s Blážou v sedle. Bláža tu pošle Honzu pro vodu, protože oddud vidíme potok, i když pak pochopitelně zjistíme, že voda teče i kousek pod cestou za tím sedlem, a tak su tu dlouhou procházku mohl ušetřit.

Potůčků a vody vůbec je tu opravdu dost, u jednoho z nich jsme se na chvilku zastavili a fotili sysly, kterých je tu ještě víc než těch potůčků. Zahlédneme i králíčka, morče nebo něco podobného, a to už jsem na cestě viděl ptáka, který se nechtěl hnout, dokud jsem jej nevyfotil. Až za dlouho potkáme opět Davida, jak se sluní u vyhlídky na jezero. Ostatní si u něj sednou a sluní se taky, ale já jsem seděl před chvilkou, tak jsem ještě popošel kus dál a sedl si u další pěkné vyhlídky. Když mě dojdou, pokračujeme k jezeru víceméně bez přestávky.

Tábořiště je tvořené deseti dřevěnými plošinami určenými k postavení stanů. Asi sto či dvě stě metrů od nich je bílý stanový přístřešek s nízkým stolkem jako místo na vaření, vedle něj stojí i hnědé plechové schránky na uložení jídla před medvědy a sysly. Ještě dál je suchý záchod, z nějž vše padá do barelu. Ta kadibudka je zvýšená a ke dveřím se musí vystoupat po můstku, dá se dosti pevně zavřít a protože jde o jediné zabezpečené místo, je zde i kniha návštěv. Vedle kadibudky stojí další velký barel s upozorněním, že všechnu použitou vodu, zejména po vaření a čištění zubů, je třeba lít sem a nikoli po okolí, i ten barel se dá pevně zavřít. Zřejmě sem občas doletí vrtulníkem obstarat ta tábořiště. Na to, jak je tábořiště vybavené, je s podivem, že se za ně nic neplatí.

Postavíme si stany, které se obtížně kolíkují, k tomu je nutné využít ne zcela optimálně umístěných háčků z boku těch plošin. Po vykoupání v jezeře, které je křišťálově čisté i ledově studené, prostě tak, jak to mám rád, jdeme vařit. Dnes dělám smažené nudle s klobásou, oříšky a cibulí, i když ty nudle nakonec moc smažené nejsou, protože to se mi v tom množství nedaří. Docela se při tom přejím. Když jsme sem došli, odcházely zrovna dvě Švýcarky a když se Bláža koupala, koukala na ni z břehu už další výprava, která mířila sem. Postupně sem došel jeden pár, který měl velký vaříč a dost podobný plán jako my, zítra chtějí jít k jezeru Talus, i když jej pak asi přehodnotili, protože jsme se tam s nimi nepotkali, snad jsme je neodradili naší přítomností. Ti mimochodem tu špinavou vodu do barelu cedili přes plátno a přecezené zbytky s sebou odnesli do údolí. Také tu projde ten kluk, který nás včera vezl, míří i se slečnou přes sedlo

k dalšímu jezeru. Uklidní nás, že k jezeru Divide se jde přes to průchodné sedlo a ne přes to neprůchodné, které jsme na pohled odhadovali.

Když už dopijeme čaj, dojdou sem čtyři holky, které jsou oblečené dost nepopsatelně zvláštně. Nemají vařič, protože si myslely, že tu bude, tak jim půjčíme náš na uvaření vody na těstoviny, kterou když slíjí, použijí ještě k uvaření čaje. S whisky, kterou si do něj přidávají, se to dá i pít. Bylo docela vtipné, že s sebou mají tolik nádobí, ale žádný vařič. Prý teď přes léto bydlí v Dawson City, kde chodí na brigádu. Když se s nimi pobavíme, jdeme hrát karty na stolku v tom přístřešku. Není u něj sice žádná lavice na sezení, ale na těch půjčených bearboxech se sedí dobře a jsou k tomu stolku tak akorát vysoké. Před spaním hrajeme karty. Podle toho můžete správně usoudit, že tu nejsou komáři, což je sice bezva, ale trochu to mne a Davida i štve, protože jsme si v kempu v Carmacks koupili moskytiéry na hlavy, tak je teď máme ale úplně zbytečně.

Úterý 4. srpna

Dnes se mi podařilo vstát asi v osm dvacet a hned jsem zavolal vedle na Honzu a Blážu. K snídani si dám raději rozmačkané sušenky, než tu kaši bez chuti. Jen Petra jsme zapoměli vzbudit, a tak jsem pro něj ještě musel dojít, aby mu kaše nevystydla. Před jedenáctou konečně vycházíme, nejprve musíme vystoupat asi čtyři sta metrů do sedla. Výstup začíná sutí, ale ke konci docházíme po trávě, zvlášť to suťoviště je přitom dost prudké. Protože ostatní střídavě odpočívali, dojdu nahoru jako první a zjistím, že jsem to vzal příliš vpravo a že musím popojít na správné místo. Nahoře se příliš nezdržujeme, neboť to tu pěkně profukuje, a jdeme rychle dolů. Sestup je opravdu protivný, zde neroste tráva a místo toho jdeme hromadou kamení a sutě, která se opravdu hodně sype. Vypadá to, jako by se ty hory už zcela rozpadaly. při sestupu potkáme dva kluky stoupat nahoru, to jim opravdu nezávidím, dolů to už nějak člověk sešoupe, ale při stoupaní by na každé dva kroky nahoru připadaly tři sklouznuté dolů.

Na travičce u potůčku se zastavíme na oběd. Všimnu si, že za potokem se na kameni vyhřívá svišť, Petrovi tam sice předtím pěkně pózoval, ale teď, když si jej chci jít vyfotit, začne se přede mnou schovávat. Po jídle pokračujeme dál a s několika krátkými zastávkami dojdeme k jezeru Divide, kde je tábořiště dost podobné tomu u Grizzlího jezera. Už během oběda uvažovali Honza s Blážou a Davidem o tom, že by si v místních bear boxech schovali přebytečné jídlo, protože tu pak budeme ještě trávit dvě noci. Mě se to ale vůbec nelíbí, protože mi připadá, že tím budou zabírat místo jiným turistům, kteří sem sem mohou přijít během těch tří dní, kdy budeme u jezera Talus. A taky mi připadá, že by si měl každý být schopen odnést to jídlo, které pak chce sníst a tohle je nepřípustné zjednodušování situace a tak podobně. Zvlášť s Blážou se kvůli tomu hrozně pohádáme, ale nemá to smysl. Chvilí tady trucuji a naznačuji, že až odejdou, naskládám si to do batohu a odnesu jim to, ale nakonec se na to vykašlu a vyjdu prostě chvíli po nich. Aspoň jsem se tu vykoupal v jezeře a smyl ze sebe pot.

Vystoupáme teď asi sto padesát až dvě stě metrů nahoru na širokou planinu. Všude kolem je krásná tundra porostlá mechy, lišejníky a zakrslými keříky, podle mne jde o nějaký druh vrby. Časem na té planině dojdu ostatní, cesta za chvíli mizí, a tak nám nezbude, než pokračovat volně tundrou. Ke konci ty keříky zhoustnou a mezi nimi se už nejde tak pohodlně.

Do kempu dojdu chvíli po Petrovi a jdu hned stavět stan na plošinu s výhledem na jezero, za nímž se tyčí vysoké a špičaté hory. Vůbec mě překvapuje, jak špičaté tyto hory jsou, ale jsou opravdu krásné, dnes bylo i pěkné počasí, ačkoli vzduch byl trochu zamlžený. Po vykoupání a postavení stanů dělá David k večeru jakousi omáčku, k níž přikusujeme párky. Potom si ještě děláme čaj a hrajeme mariáš. Komáři tu opravdu nikde nejsou, což je fakt bezva. Dnes se mi v tom mariáši překvapivě dařilo, tak jsem trochu zmenšil dluh.

Středa 5. srpna

Dnes jsme si žádný budíček nedohodli, už večer sem navíc opět přišla kouřová mlha a navíc nikam nespě-

cháme, tak jsem si dovolil spát až do devíti dvaceti. V kadibudce jsem se zdržel četbou návštěvní knihy, dvacátého druhého července tu prošli Ondřej a Valérie z České republiky. Kromě toho i zápisy ověřují, že tábořiště obstarávají vrtulníkem. Poté se jdu vykoupat a vyfotit okolí s mlhou, která se od včerejška nijak nerozptýlila, ale i přes ni lze něco vidět. Asi v deset vylezla Bláža a houkne na Davida. Petr pak vstane až k hotové snídani. I tentokrát než abych jedl tu společnou kaši bez chuti, najím se müsli z vlastních zásob.

Teprve v poledne to vypadá, že vyrazíme na výlet, protože se večer vracíme zpět, vyrazíme jen nalehko. Navíc jdeme každý jinam, David se rozhodl placatit kolem kempu, protože se mu dnes nikam nechce, nejvýš si vyfotit pár syslů. Honza s Blážou chtějí vyrazit dolů údolím, tak se k nim pro začátek s Petrem přidáme. Nejprve obejdeme jezero ve snaze najít výtok. Ten sice snadno najdeme, ale voda teče jen pod kameny, a tak není moc vidět. Přesto kousek pod jezerem začíná téct i jako potok po povrchu. Chvilí jdeme podle ní, ale Honza s Blážou jdou hodně pomalu a v jednu chvíli si začnou po potoce pouštět lodičky a vypadá to, že jim tato zábava na nějakou dobu vystačí. Zřejmě se dnes nechtějí nikam honit.

My s Petrem se od nich tedy oddělíme a vydáme se dál. Prodlíváme se přitom nízkými vrbičkami, až mám dost podrápané holeně. Jít jen tak údolím se nám ale úplně nechce, a tak brzy zamíříme do bočního údolí, v němž je další jezero. Vystoupáme k němu a je opravdu moc pěkné, opět mezi těmi špičatými a vysokými skalními stěnami. O něco výš má být ještě jedno menší jezírko, a tak se projdeme i k němu. Petra napadne, že by chtěl dojít až nahoru do sedla, odkud by mohlo být vidět i za hřeben do dalšího údolí. Zpočátku se mi moc nechtělo, ale nakonec proč ne, času máme habaděj. Po krátké svačině se tedy dáme do výstupu.

Opět stoupáme kamením a sutí, není to tedy nic moc. Asi ve dvou třetinách při bližším pohledu k sedlu zjistíme, že toto končí několikametrovou lezeckou vložkou, kterou bychom snad zvládli cestou nahoru, ale mám pochyby o tom, že by se nám podařilo bezpečně vrátit dolů. Petra napadlo zkusit alespoň boční sedlo, ale mě připadá, že je to jen o málo méně lezecké a navíc to podle mne nestojí úplně zato, tak jej od toho odradím a vydáme se opět dolů. Klesáme podle třetího jezírka, které je sice nejmenší, ale také nejkrásnější, neboť je částečně zamrzlé. Když k němu scházíme, tak navíc překonáváme i několik desítek metrů širokou a několik metrů vysokou vrstvu ledu pokrytého hlínou a kamením. Podle mne jde o Tombstonský ledovec. Přestože jsme totiž dost na severu a nyní jsme relativně k tomu i dost vysoko, přesněji ve výšce asi čtrnácti set metrů nad mořem, přičemž nejvyšší vrcholky zde mají i přes dva kilometry, není v celém pohoří jediný ledovec, je to zřejmě způsobené tím, že celá oblast Yukonu je ve srážkovém stínu a příliš tady v zimě ani nesněží. To zakončení ledovou stěnou je však velmi působivé. Jezírko samo je navíc velmi krásné. Hladina je pokrytá vrstvou ledu, která je zvlněná, jakoby na ní zmrzly vlnky, i když nejspíš to je zmrzlý a natátý sníh. Kolem jezírka je sníh a i na jeho dně je vidět bílý sníh. Člověk by se v něm hned vykoupal, ale to bych tu krásu celou znehodnotil, tak tomuto pokušení odolám.

Cestou zpátky zahlédneme rozpadající se pohorky, tak si dělám z Petra legraci, že by si je mohl vzít, aby se pořád David nepozastavoval nad tím, že Petr pohorky nemá. O kus dál na hřebínku projdeme kolem jednoduchého dřevěného kříže, u kterého ale není nic napsáno, tak těžko říct kdy a co se tu přihodilo. Zpátky v kempu jsme asi v půl páté a jdeme se hned umýt. Poté čekám při psaní deníčku na Honzu a Blážu, kteří se ještě nevrátili, David se šel také na chvilku projít na konec jezera.

Asi ve tři čtvrtě na sedm jsme se dočkali Honzy a Bláži, tak můžeme jít vařit. Prý šli stále dolů údolím až pod horu Tombstone, která byla na pohled moc pěkná a chtěli se pod ní vykoupat v jezírku, z něhož se však vyklubala jen větší louže, tak se raději vykoukali v řece. Jinak si pouštěli lodičky a vůbec se nikam nehonili. K večeři vaříme těstoviny s červenou omáčkou. Ukázalo se, že jíst těstoviny hůlkami není moc efektivní, ale když tu lžičku mám zlomenou, tak se nedá nic dělat. Po večeři jsme si nad čajem chvilku povídali a pak jsme jako obvykle skončili u mariáše. David si šel lehnout brzy a Bláža v deset, do té doby jsem i vyhrával, ale když jsme pak s Honzou a Petrem přešli na licitovaný, výrazně se to výrazně zhoršilo.

Čtvrtek 6. srpna

V noci sice slabě přšelo, ale přes den je zase hezky, i když snad přece jsou trochu mraky. Vzbudil jsem se sice před půl devátou, ale do devíti jsem ještě ležel ve stanu usoudiv, že dřív nemá smysl vstávat. Potom

jsem si zašel na záchod, vykoupal jsem se a začal vařit čaj. Než se voda dovaří, vstane i David a těsně před tím, než voda začne bublat, i Bláza. To je trochu smůla, protože do té vody nestihnu nasypat zelený čaj a oni si tam dají černý pytlíkový, který mi moc nechutná, zvláště když jím šetrí a dávají tam jen jeden sáček na celý ešus. K snídani si zase radši dám müsli, abych se vyhnul té kaši bez chuti.

Asi v jedenáct jsme připraveni vyrazit, i dnes jdeme jen nalehko nahoru do sedla, kterým končí údolí přímo nad jezerem. To je zde i doporučeno jako hezký jednodenní výlet. Začínáme stoupat podle potoka přítékajícího do jezera, ale pak jdeme raději výše svahem, protože jeho koryto je pro samé kamení neprůchodné. Cestou nahoru asi dvakrát zastavujeme, mineme další jezírka a pěkné prameniště, přičemž uvidíme i dva bílé kamzíky či horské ovce, později jsme si jich všimli i nahoře na hřebeni, i když nechápu, co tam mezi tím kamením hledali. Kromě toho jsme si všimli, že na vrcholu jedné vysoké a špičaté skály je obrovský balvan jako viklan. Nakonec stoupáme prudkým svahem po kamení i trávě až na hřeben. Nahoru jsme dostoupali asi v jednu. My s Davidem jsme skončili trochu víc vlevo, než ostatní, protože jsme chtěli dojít na trávu. Honza s Bláží a Petrem zašli víc vpravo, kde byli snad o fous výš, ale určitě to tam nebylo tak pěkné pro obědovou pauzu, proto po chvíli přišli za námi.

Výhledy do údolí na druhé straně hřebene jsou úplně fantastické. Kolmé několikasetmetrové stěny, jezera a kamenité údolí, nemá to prostě chybu, připadám si trochu jako v pohádce. Naobědváme se, poležíme na slunci, hromadně se vyfotíme a před třetí vyrazíme dolů. S hůlkami se ten sestup dá přežít, David si vybírá schválně náročnější cestu kamením, protože nechce ubližovat místní květeně a lišejníkům. Před pátou jsme zpátky dole. Jdeme se hned vykoupat a asi půjdeme brzy vařit čaj a večeři, dnes máme rýži s lososem.

Po jídle jsme zase chvíli povídali a pak hráli mariáš. V deset šel David spát, tak jsme se přesunuli k Honzovi a Bláží do stanu a změnili hru, protože už jsem celkem prohrál asi šest dolarů a nechtělo se mi pokračovat a Bláží mariáš stejně moc nebaví. Do stanu jsme přitom šli proto, že bylo větrno a večer i v dále zahřmělo. V noci bylo stále větrno, ale jinak bylo teplo.

Pátek 7. srpna

Ráno jsem vylezl ze stanu asi v devět, chvíli po mně vstal i David. Než jsem se vykoupal, David uvařil vodu a protože Bláža ještě nevylezla, udělali jsme si mátový čaj. Asi v jedenáct jsme sbaleni a připraveni vyrazit, předtím však jdu ještě něco zapsat do návštěvní knihy. Dnes jdeme i se všemi věcmi zpět k jezeru Divide, kde strávíme další dvě noci. Cesta uběhne docela rychle, jde jen o mírné stoupání, zpočátku mezi vrbičkami a měkkými lišejníky, které se propadají, což trochu zpomaluje. Později zase narazíme na pěšinu, která vede odnikud nikam. Pokračujeme kolem jezera v sedle a za sedlem sejdem dolů do kempu.

Postavíme stany, naobědváme se, tentokrát si k jídlu dopřejeme i čaj, Honza a Bláža si dělají nudle, já miso polévku, jinak jím klobásu se suchary, protože druhý chleba mi zplesnivěl. Docela jsem se na ty suchary těšil, ale zase na druhou stranu je hloupé, že se s tím plesnivým chlebem musím táhnout zpět do civilizace. V kadibudce je tu mimochodem upozornění, abychom si dali pozor na sysly, kterých tu je spousta a kteří sežerou na co přijdou a pokud možno i všechno ostatní, včetně bot, když je má člověk na nohou. Opravdu jsme jich tady viděli hodně a byli pěkně drzí. Také je tam plakátek znázorňující vulkanické počátky Tombstonského pohoří.

Asi ve tři vyrazíme na procházku kolem jezera Divide. Po kamenech při břehu doskáceme na druhý konec jezera, odkud přejdeme k dalšímu jezírku nad ním a popojdeme za ně dál údolím, jímž bublá mezi travičkou moc pěkný potůček. Mě už se dál moc nechce, tak si lehnu na kámen a ostatní pokračují ještě kus údolím. Zpět do kempu pak jdeme stejnou cestou, i když jsme zpočátku uvažovali o tom, že bychom šli po druhé straně jezera, a tím bychom ho celé obešli, jenže ta druhá strana nebyla tak pěkně schůdná.

Před šestou jsme zpět, jdeme se vykoupat, kromě mě tedy jen Petr a David. K večeři vaří Honza s Bláží těstoviny s kečupem, lososem a kukuřicí. Po jídle zkouší Bláža sešlápnout konzervu, ale moc jí to nejde, tak ji nakonec na Davidovu radu rozmlátí kamenem. On to tak dělá vždy. Vaříme si zase několik čajů, povídáme si a pojídáme sladkosti. Večer jsme šli hrát karty do stanu, protože venku se ochladilo a celý den bylo oblačno až zataženo, a tak ani sluníčko tolik nesvítilo. Nejdřív jsme zkusili whist, ale Petra

ani Honzu to moc nebavilo, tak jsme hráli raději filky s tím, že Honza nehrál, a mě se dařilo vyhrávat, což mi udělalo radost.

Sobota 8. srpna

K ránu byla pěkná zima, asi jsme si nemuseli nechávat otevřený vnitřní stan., ale pak je celý den skoro jasno a teplo. Jdu se zase vykoupat a k snídani mám opět müsli a ostatní již tradiční kaši bez chuti. Po třech čajích vyrazíme kolem poledne konečně na výlet. Vydáme se na kopec na severu, který z této strany nevypadá moc strmě a dnes by z něj mohly být i pěkné výhledy. Honza s Bláží sice uvažovali o tom, že by se prošli k jakémusi jezeru, ale nakonec jdou také s námi. Přejdeme údolí říčky pod kadibudkou, které je teď skoro bez vody a začneme stoupat. Nejprve vystoupíme v podstatě po trávě na hřebínek, odtud se nám otevře krásný pohled na údolí a jezero za hřebínkem. Všechno je to krásně zbarvené do červena a oranžova, úplně sopečně.

Stoupáme dále nahoru, přičemž se rozhledy stále zlepšují. Vidíme i další jezera, mezi nimi pochopitelně jezero Divide, ale i Talus, nakonec uvidíme i to jezero, k němuž původně chtěli jít Honza s Bláží. Výstup po hřebeni je velmi kamenitý a suťovitý. Cestou Davida napadne, že bychom údolí mohli obejít po hřebeni dokola. Petra napadne, že by na druhé straně sešel dolů k jezeru a šel podle něj. K sestupu si však vybere na dálku místo, které je tak strmé, že by dolů nejspíš ve zdraví nedošel, tak nás jeho nápad dost pobavil. Když jsme ale došli nahoru, zjistili jsme, že ten hřebínek je dost skalnatý a že bychom tedy museli ty skály přelézát, což by nebylo bezpečné, nebo hodně podcházet, což by bylo na dlouho. Nedojdeme tedy kvůli tomu ani na nejvyšší vrcholek a zastavíme se před tím skalnatým úsekem ve výšce asi 2200 metrů. Výhledy jsou odtud však nádherné, tento výstup určitě stál za to. Kolem jsou krásné špičaté hory, hrající navíc všemi barvami a jejich hřebeny jsou naskládané za sebe jako krajkovi. Škoda jen, že je tak zamlžený vzduch, a tak to na těch fotkách tolik nevyniklo. Po obědě si uděláme hromadnou fotku a ještě si na sluníčku hodnou chvíli povídáme, než začneme sestup stejnou cestou, kterou jsme sem přišli.

Při sestupu jsme si všimli, že sem přišel tábořit pár, což je od toho Medvědího jezera poprvé, co jsme někoho potkali. Koupání zvládneme s Davidem a Petrem i tak, hned potom jim v té hnědé skříní vyklidíme jednu přihrádku na jídlo. Jsou z Québecu a mezi sebou mluví francouzsky. Ta holka se večer ptala, jestli jsme byli na tom kopci, na němž jsme opravdu byli, a jestli bychom jim tento výlet doporučili. Povídáme a čajujeme asi do půl jedenácté, kdy jdeme s Davidem spát, zatímco Honza s Bláží a Petrem hrají ještě karty. Zítra ráno chceme vstávat časně, ale každý trochu jinak, abychom stihli vyrazit brzy, neboť sestup údolím podle Severního Klondike bude asi dlouhý.

Neděle 9. srpna

Probral jsem se už před půl osmou a po půl jsem šel na záchod, ještě jsem si pak ale na chvilku lehl, než jsem asi pět minut po osmé doopravdy vstal. Šel jsem se vykoupat a uvařit čaj. Teprve když byl čaj a dal jsem vařit vodu na kaši, šel jsem vzbudit ostatní, to bylo už skoro devět. Než se nasnídáme a vypravíme, je čtvrt na jedenáct a než se zapíšeme do návštěvní knihy a vyrazíme, je jedenáct. Dnes je od rána zataženo, ale zpočátku alespoň neprší, déšť přijde až po obědě. Ti dva Quebečani přesto uvažují o tom, že by šli nahoru na ten kopec. Zítra jdou k jezeru Talus a nakonec prý také plánují jít dolů podle Severního Klondike jako my.

Cesta údolím začíná docela snadno, dokonce občas nacházíme i vyšlapané pěšinky, snad od zvěře, i když lidé je zřejmě také využívají, soudě podle stop. I přesto se často prodíráme vrbičkami a leckdy i mokřad přebrodíme. Asi po pěti či šesti kilometrech si u řeky najdeme velký kámen a na něm se naobědváme, to už se k zemi začíná spouštět mírný leč rychle houstnoucí déšť. Když se po obědě balíme, upadlo Davidovi víko od toho bear boxu do škvíry mezi dvěma kameny a nemáme šanci se k němu opět dostat, mě hned vedle spadlo víčko od láhve na vodu, ale to není zdaleka taková ztráta.

Nasadíme si na batohy pláštěnky, na sebe nepromokavé bundy, Bláža s Honzou i nepromokavé kalhoty

a můžeme vyrazit do houštin. Třebaže déšť je většinou jen mírný, jsou vrbičky, kterými se prodíráme, stejně brzy plné vody, a tak jsme mokří až za ušima. Ještě nějaký čas jdeme po pěšině, než začne zahýbat kamsi do kopce. Přejdeme po ní ještě nízký boční hřebínek, než se od ní definitivně odpojíme. Od té chvíle se už opravdu jen prodíráme vrbičkami a jinými křovinami, což je při vši té vodě opravdu síla, zvláště když jdu jako první, i když na této pozici se občas střídáme. Navíc se nám o to křoví strhávají pláštěnky z batohů, a tak i na ně se dostane voda, což je nepříjemné. Shora mi navíc nateče do bot, o kalhotách ani nemluvě. Ještěže orientace není obtížná, protože prostě sledujeme údolí řeky, které je moc krásné, myslím, že takový zážitek, totiž prodírat se nedotčeným divokým údolím řeky Klondike určitě stál zato.

Po delším prodírání se zase k řece přiblížíme a najdeme i sem tam nějakou pěšinu. Zastavíme se u potoka na pití a poté už sejdem úplně k řece, to už nám zbývají do informačního centra a kempu u něj jen necelé čtyři kilometry vzdušnou čarou. Když potom přecházíme nižší hřebítek a vidíme krásný palouk jako stvořený k postavení stanů, začneme uvažovat, zda se tu ještě neutáboříme. Stihli bychom v pohodě dojít do kempu, ale tam to zdaleka nebylo tak pěkné, i když tam mají vyhřívaný domek na vaření. My však nejsme žádné fifinky a zůstaneme zde ještě na poslední noc v divočině, a to i přes protesty Honzy a Petra plynoucí z toho, že zítřejší etapu odhadujeme na dvě hodiny, a to znamená, že zítra budeme muset odejít už asi v deset hodin, což jim připadá hrozně brzy.

Chvilí zrovna neprší, čehož využijeme k postavení stanů, je to tu dosti drnovité, a tak spaní asi nebude dvakrát pohodlné, ale nějak se do těch děr zkroutíme. Při vybalování s Davidem zjistíme, že se nám z těch vrbiček přes batoh dostala voda na spacáky, které jsou trochu vlhké, jednak nám ty pláštěnky strhávaly a jednak nám pláštěnky nekryly dno batohu. Petr je na tom snad ještě o něco hůř, jen Bláza s Honzou vypadají, že jsou v pohodě. Honza s Blážou vyrazí k řece pro vodu, nakonec se s nimi po dlouhých úvahách vydám taky, abych se vykoupal a smyl pot, i když je pravda, že vzhledem k tomu, jaký přístup k té řece byl a že pršelo, nestálo to asi zato.

Asi v sedm, kdy se déšť opět trochu zmírnil, jdou Honza s Blážou uvařit večeři, těstoviny s čili omáčkou. K tomu, abychom ji snědli, musíme však vylézt z vyhřátých spacáků, do čehož se mi moc nechtělo, ale kvůli jídlu je člověk ochoten podstoupit lecjaké nepohodlí. Petr přišel k jídlu v suchých kraťasech a sandálech, ale když šel pak pro vodu, vrátil se mokrý jako vodník. Zuby si dnes vyčistím jen slivovicí, protože ven se mi nějak nechce. Přes neutěšené počasí se sejdem u nás ve stanu a hrajeme karty. Spát jdeme asi v jedenáct a ráno chceme vstávat už po osmé, abychom se po příchodu do kempu stihli přebalit. Ve dvě pro nás má přijet auto z Dawsonskeho říčního hostelu (Dawson river hostel).

Pondělí 10. srpna

V noci hustě pršelo, ale ráno je téměř jasno, mrazivě chladno, průzračně čirý vzduch a vrcholky kopců kolem nás jsou pocukrované sněhovým popraškem, zdá se, že přišla zima. Kromě sněhu se po kopcích převalují i bílá oblaka, což vypadá opravdu krásně. To, že v noci mrzlo i tady, je dosvědčené i tím, že Davidovi zmrzly kalhoty, které nechal mokré ležet v předsínce. Ačkoli se Bláza včera nabídla, že dnes vstane dřív a uvaří čaj, Davida vylákalo jasné počasí k focení a když už byl venku, pustil se i do vaření. I mě to vytáhlo ven, protože poprvé za celou dobu v Tombstone bych počasí nazval fotogenickým, jednomu přijde líto, že už jede pryč. K snídani jsem se ke kaši přidal dnes i já, protože je s javorovým sirupem a tu mám rád.

Asi v deset jsme připraveni vyrazit, celý den zůstane jasno, ačkoli i dost chladno. Boty jsou skrz naskrz promočené, což je v kombinaci s mokřými ponožkami dosti studená lázeň, ale kalhoty i bunda rychle uschnou. Docela si i pochvaluji, jak pěkně se mi včera ty kalhoty vypraly, a tak se v nich snad nebudu muset stydět vstoupit do letadla. Pokračujeme po pěšině dolů k řece, asi tudy jezdí i koně, jak poznáme z lejn ležících na zemi. U řeky cestičku ztratíme a jdeme prostě při pravém okraji jejího širokého řečiště. Díky tomu, do jaké šíře a do kolika ramen se tu rozlila, usoudíme, že by tu bylo snadné ji přebrodit, což tak jako tak udělat musíme, protože infocentrum je na jejím levém břehu. Brodění se téměř zdařilo, jen při jednom nepodařeném skoku jsem si nabral, uklouznul a ušpinil si zase ty krásně čisté kalhoty.

Na druhém břehu zanedlouho narazíme na naučnou stezku, která vede od infocentra asi jeden a půl

kilometru proti proudu. Chvilí jdeme po široké pěšině, než se stezka změní v delší úseky dřevěných chodníků. Proti sobě potkáme i skupinu vedenou průvodkyní, zřejmě jdou na naučnou procházku po naučné stezce. Řízný rock, který slyšíme už z dálky od jedněch kempařů z kempu, nás vrátí do reality. U domku na vaření potkáme pár, který se chystá vyrazit naopak nahoru. My se zde vybalíme a přebalíme, vrátíme bear boxy, od Davida nakonec za to ztracené víko ani nic nechťeli, přestože pak v hostelu prodávali nový za sto deset dolarů bez daně. Uvaříme si tu čínské polévky a poobědváme, přičemž dojmím rybičky. Ještě mi zbyly jerky, které jsem zatím jen ochutnal. Chvilí se tu s námi vybavuje Polák Jacek, který teď žije v Kanadě, a také se jdeme podívat do informačního centra na fotky caribou a jiné zvěře.

Asi ve dvě opravdu přijede Dieter z hostelu, s ním sem přijela mladá paní s chlapečkem a starší paní, sned jeho rodina, která si vyjela jen tak na výlet. Naložíme se a vyjedeme do Dawson City. Dieter je pochopitelně také Němec, jako snad všichni na Yukonu. Cestou se zastavujeme na křižovatce s hlavní silnicí u téže benzínové pumpy, u které jsme se zastavovali i cestou do Tombstone. Koukáme po pohledech, i když Dieter říká, že v Dawsonu je koupíme levněji. Bláza si chtěla koupit alespoň zmrzlinu, ale u pokladny nikdo nebyl, až to nakonec vzdala. Projíždíme kolem letiště, které je fakt maličké, zítra z něj poletíme do Whitehorse. Zatímco my jsme přijeli do města po pravém břehu Yukonu, hostel se nachází na levém. Protože most zde není, překonáme Yukon na malém trajektu, který tu nonstop jezdí sem tam, řeku přejede asi za deset minut a nic se za něj neplatí.

Hostel s kempem jsou hned za řekou a je odtud pěkný výhled na Dawson. Není tu elektřina a vše je ze dřeva, i domky s hostelovými místnostmi. Dieter nám ukáže místa pro stany, opět jde o dřevěné plošiny, na kterých se tak špatně kolíkuje. Ta první, kterou si vybereme je navíc na můj stan malá, a tak se musíme přesunout. Když postavíme stany, jdeme se zaregistrovat a zaplatit, což je na mě, protože mám u sebe nejvíc hotovosti. Rovnou se s Dieterem dohodneme, že by nás odvezl zítra na letiště, tak i to hned zaplatím, naučtuje si za to deset dolarů za osobu, přičemž taxík by nás prý přišel na dvojnásobek. Zítra ráno si dáme věci do auta a on nás pak vyzvedne ve městě, až si jej trochu prohlédneme a bude čas stihnout letadlo. V recepci potkáme Pavlu z Čech, která sem přijela na celý rok pracovat. Dieter nám popíše další vybavení kempu. Pitnou vodu sem prý vozí z města, z kohoutku zde teče jen užitková voda z potoka. Ve společenském domku najdeme stůl, křesla, knihy i nějaké společenské hry. Je tu místo na vaření s plotýnkami nad ohništi a i stoly. Nechybí ani terasa na slunění s pěknou vyhlídkou na řeku a město na druhém břehu. Dále jsou tu dva domky s lázněmi, voda se v nich hřeje v kotlích, ale místo sprchy je nutno polévat se s ní ze džberu velkou naběračkou. Navíc je nutno pod tím kotlem nejprve zatopit, což jde David udělat s tím, že než se vypravíme do města, trochu se zušlechtíme.

Dlouho trvá, než se ta voda vyhřeje, první tam jdou Honza s Blážou, potom se jde Honza oholit, tak se přidám, protože mi půjčí pěnu a nakonec i žiletku, kterých si nakoupil celý balíček, zatímco mně se moje rozpadla. Díky tomu jdu do koupele poslední a spěchám, aby na mne ostatní moc nečekali. Nebylo to špatné, ale sprcha je podle mne lepší. David je z tohoto způsobu mytí však doslova nadšen.

Počkáme si chvilku na trajekt, který nám ujel před nosem a přejedeme do Dawsonu. Stále dokola nám do uší zní bezpečnostní instrukce, tak si myslím, že musí mít zaměstnanci trajektu špunty v uších, aby se z toho nezbláznili. Trajekt se neotáčí a zajímavé je, že dráha lodi není přímá, ale má tvar oblouku prohnutého po proudu nebo proti proudu podle směru přejezdu. Dawson je dnes opravdu malé městečko. V dobách největší slávy tu prý žilo až čtyřicet tisíc lidí, ale dnes tu nežije ani desetina. Projdeme se po nábřeží, stavíme se v informačním centru, kde Honza zjistí, že malé muzeum místních domorodců, tedy kulturní centrum Dänojà Zho bude zítra otevřené a že před ním budou dělat tradiční lívance.

V obchodu se stavíme pro snídani, jogurty tu mají ale jen velké a chleba sem podle cedule vozí jen jednou týdně z Edmontonu, přičemž jej mrazí, a proto je možné, že je prošlý, což však není na závadu. Projdeme se asi dvěma obchody se suvenýry, ale nic zajímavého tu nemají, navštívíme i jakési vetešnictví se vším možným, ale ani tady se nezdržíme, až dojdeme k Sourdough Joe's, což je restaurace, kterou nám Dieter doporučil jako nejlepší. Sedneme si dovnitř, protože na zahrádce bylo chladno. Jídlo mají opravdu výborné, já jsem si dal Yukon burger, což je hamburger, kde je místo masa kus růžového lososa, a hrachovou polévku, v níž opravdu stála lžíce. Následuje i jablečný zákusek, tak jsem se nakonec docela přejedl. Potom pokračujeme v procházce po městě, všimneme si modelu družice, který zde jakýsi umělec umístil

na břehu řeky spolu s rýhou naznačující, jako by sem ta družice dopadla a zabořila se do hlíny. U soustoku s Klondike vidíme, jak je tu Yukon bahnitý, protože do jeho prašně šedivé barvy přitéká průzračný Klondike. Domy jsou tu většinou ze dřeva a stojí tu i docela staré budovy, jako je třeba Yukon hotel.

Poté pomalu zamíříme ke kasinu, neboť tam mají večer pravidelně program tanečnice, na něž se chtějí Bláža s Honzou podívat. Zjistíme, že tento program je v devět, půl jedenácté a o půlnoci, ten první už byl a další je za více než hodinu, tak se ještě projdeme po osmé avenue, která vede ve svahu nad městem a je odtud pěkný rozhled. Je to mimochodem jedna z třiatřiceti věcí, které by člověk měl podle cedule v kempu v Dawsonu udělat. Dojdeme po ní k chatě Roberta Service, což byl místní básník z doby zlaté horečky, nedaleko je i chata Jacka Londona, je to jedna ze dvou, které byly postavené z jedné chaty, kterou měl Jack London na Hendersenově potoce. Cestou do kasina projdeme kolem památníku obětem první světové války.

Vstupné do kasina činí šest dolarů, uvnitř je řada automatů, stolky na karty, stolky na sezení i bar. Podium je prozatím prázdné, jen vedle něj hraje klavírista. K pití si dám postupně dva brusinkové cidery, které mi docela zachutnaly. Protože mariáš tu nemají, dojdou si do batůžku, který jsem si jinak odložil u vchodu, kde jej vrátí hlídají, pro karty a pak i papír a hrajeme naši oblíbenou hru. V půl jedenácté začne kabaretní vystoupení, jejíž hlavní součástí jsou čtyři dívky, vyhazující nohy neslušně vysoko, zpěvačka v pokročilém stadiu těhotenství a zpěvák. Oba chodí mezi lidmi, zpěvačka hledí pány a jednoho na chvíli odvede dozadu a on pak tančí s těmi dívkami, na konci za odměnu sejme podvazkový pás. No, je to docela zajímavé a trvá to asi půl hodiny. Sám jsem už docela ospalý, ale ostatní chtějí vidět i to půlnoční představení, které je jiné a také trochu kratší. Obojí to bylo pěkné, tak to určitě stálo za návštěvu.

Zpět do kempu jdeme tedy už za tmy, slunce zapadlo asi dvacet minut po jedenácté, a hlavně už se velmi ochladilo. Trajekt je zrovna na druhé straně a nemá se k tomu, aby si pro nás přijel, dokud na něj David nezablíkal baterkou.

Úterý 11. srpna

David vstal ráno už před osmou a šel si ještě jednou užít lázeň, tak se mu zalíbila. Asi v půl deváté vstanu také a jdu se nasnídat, to už je i čaj. Snídáme na té sluneční terase, kde je sluníčko a teplo. Ve stínu je zima a i v noci byla pěkná kosa, navíc jsme celou dobu slyšeli bezpečnostní hlášení z trajektu, jehož přístaviště je hned za stromy. Po snídání se sbalíme, ještě zajdu za Dieterem s pohledy, které hodí na poštu, kde na ně koupí i známky, protože jinak je to tu s těmi známkami obtížné. S Davidem mu také udáme zbytek benzínu, nechá si jej nalít do auta, do jiného auta prý můžeme skládat batohy. Ve tři čtvrtě na jednu nás vyzvedne u informačního centra.

Než David přeje na druhý břeh, chce se jít podívat na pohřebiště parníků, které má být asi tři sta metrů po proudu, ale byl z něj pak zklamaný, protože to nebylo to, co viděl na pohledech. My ostatní přejeдем trajektem a na druhém břehu se postupně rozejdeme. Já jsem se chtěl jít podívat na parník, který tu stojí jako muzeum na břehu, ale bohužel mají otevřeno až odpoledne, kolem hotelu Yukon se tedy projdu k chatě Jacka Londona, kde je malé muzeum s popisem jeho cesty sem a míst, o kterých psal. Vstupné sem jsou dva dolary a bylo to docela zajímavé, chata sama má jen prosté vybavení a stojí u ní na sloupech vyvýšená schránka na potraviny. Před půl jednou dojdou k informačnímu centru, tak se ještě podívám do toho muzea zdejších domorodců tedy kulturního centra Dänojà Zho, kde potkám Honzu s Blážou. Jejich kroky mířily na hřbitov, kde je hrob Eskymo Welzela, který úspěšně našli a vyfotili. V těchto místech žil kmen Tr'onděk Hwëch'in a jejich muzeum je docela zajímavé, před ním opravdu dělají a kolem rozdávají místní lívance, kterým říkají bannock. S marmeládou jsou moc dobré. Přijdou si pro ně i David a Petr a brzy si nás tu vyzvedne Dieter.

Letiště je opravdu maličké a dráha je jen štěrková. Uvnitř je jen jedna místnost, žádné bezpečnostní prohlídky, a to ani později před nástupem do letadla. Nedostaneme ani palubní lístky, před odletem prostě přijde paní a zavolá, že kdo je odbaven, ať jde za ní. K letadlu dojdeme pěšky, letadlo je vrtulové a malé, navíc je rozdělené napůl, přičemž v půlce jsou zavazadla a v půlce lidé, kterých se sem vejde asi čtyřicet. Jde vlastně o jedinou hromadnou dopravu mezi Dawson City a Whitehorse, protože ačkoli dříve jezdil

v létě jednou denně mezi těmito městy autobus, dnes tomu tak není. Protože jsme nedostali přidělená místa, sedáme si, kde je zrovna volno, a volného místa je dost, protože to letadlo není zdaleka plné. Tak sedím u okénka, i když jsem přišel až mezi posledními, na druhou stranu sedím i u motoru, kde je strašný hluk. Vyletěli jsme asi ve tři čtvrtě na dvě a ve Whitehorse jsme byli ve čtvrt na čtyři. Při letu to s námi dost házelo, ale pohled dolů na hory a divočinu byl opravdu pěkný a při letu jsme dokonce dostali i malé občerstvení, což jsem moc nečekal. Zvláště David byl z toho letu nadšen.

Vyzvedneme si batohy, trochu si zainternetujeme, Petr na veřejném k tomu určeném počítači a já pomocí wifi na svém iPodu. Pak můžeme vyrazit dolů do města. Musíme kvůli tomu obejít celé letiště a sejít po schodech s kopce přímo do centra. Honza s Bláží se odpojí a zamíří do supermarketu. My se také postupně rozdělíme, sraz si dáme v šest před tou restaurací, kde jsme ve Whitehorse začínali, a protože nám tam chutnalo, chceme zde i skončit, jmenovala se myslím *Klondike ribs and Salmon Bbq*. Dojdu si do obchodu s vybavením do přírody pro lžici a jiné hlouposti, kterých tu mají víc než u nás, potom si sednu do starbucks na čaj a píši si deníček. V šest přejdu k restauraci, kde již Honza s Bláží čekají ve frontě na místo. Petr přijde hned po mně a i David je tu chvíli poté. Bláža říká, že stůl objednali a budeme na něj čekat ještě tak půl hodiny. Počkám tedy s Honzou pod střešou, protože občas sprchlo a nakonec vidíme i krásnou duhu. Ačkoli je docela chladno, všimnu si, že jeden pán tu stojí jen nalehko v kratásech a v rukou drží asi jedno až dvouleté dítě, oblečené podobně lehce. A také jsme si všimli, že zepředu z většiny aut tu čouhají elektrické kabely se zástrčkou, snad kvůli baterce nebo startování v zimě.

Uvnitř zjistíme, že menu je teď na večeri trochu jiné a pochopitelně dražší. Vyberu si opět lososa, který se jim opět povedl. David si dal bizoní steak, porci měl proti té mé dvojnásobnou a narozdíl ode mne si dal ještě zákusek, tak nechápu, jak se to do něj mohlo vejít. Jedl navíc docela pomalu, tak si ten zákusek objednáva až ve chvíli, kdy chceme platit. Cestou nahoru pak pěkně úpí a musí jít hodně pomalu. Po schodech, jimiž se vracíme k letišti, běhá nahoru a dolů pán, to musí být dobrý trénink.

Dojdeme na stejnou loučku, kde jsme si postavili stany po příletu sem a kde chceme přespat i nyní. Dojdu si pro vodu a pak hrajeme chvíli karty, mariáš nakonec neúčtujeme a spát jdeme asi v jedenáct. Jen Petr se jde ještě projít do kempu do sprchy, protože chce obalamutit tělo a udělat si náskok při vzpamatovávání se z jetlagu, v Čechách je teď totiž odpoledne.

Středa 12. srpna

V půl šesté jsme vstali, sbalili se a šli na letiště, jen David si ještě lehl pod širák a pokračuje ve spánku, protože letí až odpoledne. Honza s Bláží letí sice až večer, ale jeden batoh se stanem dávají Petrovi, aby jim ho vzal do Čech, tak musí vstát i oni. Mě David také vrazil neoprénové boty a vodotěsný kufřík na foťák, protože tu ještě týden bude u Vancouveru. Batoh mi tak váží přes dvacet čtyři kilo, což asi bude na let z Paříže do Prahy moc, no uvidíme. Ani toto letiště není velké, tak jde všechno rychle a po sedmé jsme s Petrem na cestě do Vancouveru, kde se i naše cesty rozdělí.

Čtvrtek 13. srpna

V Paříži potom čekám mnoho hodin, než přistaví nové letadlo, protože se jim to, kterým jsme měli letět, porouchalo, navíc musím z toho batohu vyndat spoustu krámů a vzít si je na palubu, abych hmotnost batohu snížil pod dvacet kilo, tak to je docela úmorné, zvláště to čekání, když pořád nevím, co se děje. Ale nakonec se vrátím do Prahy, tak to všechno dobře dopadlo.